

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · tercer període · sèrie C · núm. 252

Comissió d'Afers Institucionals

Sessió 13, dimecres 16 de novembre de 2016

Presidència de l'l. Sr. Jean Castel Sucarrat

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Compareixença del secretari de Comunicació del Govern i Mitjans de Comunicació per a informar sobre el programa d'acció de govern 357-00148/11	6
Compareixença del secretari de Difusió i Atenció Ciutadana per a informar sobre el programa d'acció de govern 357-00149/11	28
Proposta de resolució sobre l'ús de les xarxes socials pels comptes oficials del Govern 250-00561/11	47
Sol·licituds de compareixença del secretari de Telecomunicacions, Ciberseguretat i Societat Digital perquè informi sobre el Pacte nacional de les tecnologies de la informació i la comunicació, i de Josep Maria Renu i Vilamala, director de l'Oficina per a la Millora de les Institucions d'Autogovern, perquè informi sobre l'activitat d'aquesta oficina 356-00304/11 i 356-00392/11	50
Propostes d'audiència acumulades amb relació al Projecte de Llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya 352-00759/11, 352-00760/11, 352-00762/11, 352-00779/11, 352-00780/11 i 352-00783/11	51
Propostes d'audiència acumulades amb relació al Projecte de Llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya 352-00763/11, 352-00764/11 i 352-00784/11 a 352-00789/11	51
Propostes d'audiència acumulades amb relació al Projecte de Llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya 352-00758/11, 352-00761/11, 352-00781/11, 352-00782/11, 352-00809/11, 352-00810/11, 352-00811/11 i 352-00812/11	51
Projecte de Llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (nomenament de la ponència) 200-00010/11	52

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 13 de la CAI

La sessió de la Comissió d'Afers Institucionals (CAI) s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Presideix Jean Castel Sucarrat, acompanyat de la vicepresidenta, Anna Caula i Paretas; de la secretària, Neus Lloveras i Massana, i del secretari en funcions, Albert Batalla i Siscart. Assisteix la Mesa la lletrada Imma Folchi i Bonafonte.

Hi són presents els diputats Albert Batet i Canadell, David Bonvehí i Torras, Jordi Cuminat i Roquet, Adriana Delgado i Herreros, Lluís Guinó i Subirós, Fabian Mohedano Morales, Irene Rigau i Oliver i Roger Torrent i Ramió, pel G. P. de Junts pel Sí; Matías Alonso Ruiz, Fernando de Páramo Gómez, David Mejía Ayra i Sonia Sierra Infante, pel G. P. de Ciutadans; Assumpta Escarp Gibert, Ferran Pedret i Santos i David Pérez Ibáñez, pel G. P. Socialista; Jéssica Albiach Satorres i Marta Ribas Frías, pel G. P. de Catalunya Sí que es Pot; Esperanza García González i Fernando Sánchez Costa, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Anna Gabriel Sabaté, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteixen a aquesta sessió el secretari de Comunicació del Govern i Mitjans de Comunicació, Miquel Gamisans Martín, acompanyat del director general de Comunicació, Jaume Clotet i Planas, i del director general de Mitjans de Comunicació, Jordi del Río i González, i el secretari de Difusió i Atenció Ciutadana, Jordi Vilajoana i Rovira, acompanyat del director general de Difusió, Ignasi Genovès i Avellana, i del director general d'Atenció Ciutadana, Jordi Graells i Costa.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del secretari de Comunicació del Govern i Mitjans de Comunicació davant la Comissió d'Afers Institucionals per a informar sobre el programa d'acció de govern (tram. 357-00148/11). Comissió d'Afers Institucionals. Compareixença.

2. Compareixença del secretari de Difusió i Atenció Ciutadana davant la Comissió d'Afers Institucionals per a informar sobre el programa d'acció de govern (tram. 357-00149/11). Comissió d'Afers Institucionals. Compareixença.

3. Proposta de resolució sobre l'ús de les xarxes socials pels comptes oficials del Govern (tram. 250-00561/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 216, 30; esmenes: BOPC 254, 20).

4. Sol·licitud de compareixença del secretari de Telecomunicacions, Ciberseguretat i Societat Digital davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè informi sobre el Pacte nacional de les tecnologies de la informació i la comunicació (tram. 356-00304/11). Alicia Romero Llano, del Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

5. Sol·licitud de compareixença de Josep Maria Reniu i Vilamala, director de l'Oficina per a la Millora de les Institucions d'Autogovern, davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè informi sobre l'activitat d'aquesta oficina (tram. 356-00392/11). Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

6. Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 200-00010/11). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les propostes d'audiència.

6.1. Proposta d'audiència en comissió de Daniel Raya Demidoff, president de l'Associació de Tècnics en Informàtica, amb relació al Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00758/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació de la proposta.

6.2. Proposta d'audiència en comissió de Josep Jover, advocat i auditor tecnològic, amb relació al Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00759/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació de la proposta.

6.3. Proposta d'audiència en comissió de Carles Sánchez Ruiz, geògraf i ex-subdirector general de la Policia de Catalunya, amb relació al Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00760/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació de la proposta.

6.4. Proposta d'audiència en comissió d'Àngel Bahamontes, president de l'Associació Nacional de Perits Judicials Informàtics i advocat, amb relació al Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00761/11). Grup Parlamentari de Cata-

lunya Sí que es Pot, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació de la proposta.

6.5. Proposta d'audiència en comissió de Gemma Galdón Clavell, doctora en vigilància, seguretat i polítiques urbanes per la Universitat Autònoma de Barcelona i investigadora del Departament de Sociologia de la Universitat de Barcelona, amb relació al Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00762/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació de la proposta.

6.6. Proposta d'audiència en comissió d'una representació del Sindicat de Mossos d'Esquadra amb relació al Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00763/11). Grup Parlamentari Socialista, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la proposta.

6.7. Proposta d'audiència en comissió d'una representació del Sindicat Autònom de Policia amb relació al Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00764/11). Grup Parlamentari Socialista, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la proposta.

6.8. Proposta d'audiència en ponència de Víctor Domingo, en representació de l'Associació d'Internautes, amb relació al Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00779/11). Grup Parlamentari de Ciutadans, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta.

6.9. Proposta d'audiència en ponència d'una representació de l'Associació Professional Espanyola de Privacitat amb relació al Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00780/11). Grup Parlamentari de Ciutadans, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta.

6.10. Proposta d'audiència en ponència d'Eduard Blasi, advocat i expert en ciberseguretat, amb relació al Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00781/11). Grup Parlamentari de Ciutadans, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta.

6.11. Proposta d'audiència en ponència de José Luis Piñar Mañas, titular de la Càtedra Google de Privacitat, Societat i Innovació, amb relació al Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00782/11). Grup Parlamentari de Ciutadans, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta.

6.12. Proposta d'audiència en ponència de Pablo Fernández Burgueño, advocat i expert en ciberseguretat, amb relació al Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00783/11). Grup Parlamentari de Ciutadans, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta.

6.13. Proposta d'audiència en comissió del director general de la policia amb relació al Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00784/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta.

6.14. Proposta d'audiència en comissió d'una representació del Sindicat d'Agents de Polícies Locals amb relació al Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00785/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta.

6.15. Proposta d'audiència en comissió d'una representació de la Unió Sindical de la Policia Autonòmica de Catalunya amb relació al Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00786/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta.

6.16. Proposta d'audiència en comissió d'una representació del Sindicat de Comandaments de l'Escala Intermèdia de la Policia de Catalunya amb relació al Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00787/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta.

6.17. Proposta d'audiència en comissió d'una representació del Sindicat de Polícies de Catalunya amb relació al Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Ca-

talunya (tram. 352-00788/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta.

6.18. Proposta d'audiència en comissió d'Àngels Bosch Campreciós, presidenta de la Confederació Europea de Policia, amb relació al Projecte de Llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00789/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta.

6.19. Proposta d'audiència en ponència d'Eduard Martín Lineros, degà del Col·legi Oficial d'Enginyeria en Informàtica de Catalunya, amb relació al Projecte de Llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00809/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Debat i votació de la proposta.

6.20. Proposta d'audiència en ponència de Josep Domingo Ferrer, catedràtic de ciència de la computació i investigador d'Icrea - Acadèmia a la Universitat Rovira i Virgili i director del Pla Serra Húnter, amb relació al Projecte de Llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00810/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Debat i votació de la proposta.

6.21. Proposta d'audiència en comissió de Nacho Alamillo Domingo, expert en identitat digital i signatura electrònica, amb relació al Projecte de Llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00811/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Debat i votació de la proposta.

6.22. Proposta d'audiència en comissió de Xavier Gatiús Garriga, director general del Centre de Seguretat de la Informació de Catalunya, amb relació al Projecte de Llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 352-00812/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Debat i votació de la proposta.

7. Projecte de Llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 200-00010/11). Govern de la Generalitat. Nomenament de la ponència.

El president

Bon dia a tothom. Iniciem la sessió de la Comissió d'Afers Institucionals en data 26 de novembre de 2016.

Abans de començar, si algun grup ha de comunicar alguna substitució, ara és el moment. *(Pausa.)* Senyor Fernando?

Fernando de Páramo Gómez

Sí, la diputada Sonia Sierra substitueix la Inés Arrimadas, la diputada Inés Arrimadas, i el senyor David Mejía substitueix el portaveu de Ciutadans, el senyor Carlos Carriosa.

El president

Senyor Pérez?

David Pérez Ibáñez

Sí, en el nostre grup, jo mateix, el senyor Miquel Iceta.

El president

Sí? *(El president dóna la paraula a Adriana Delgado i Herreros.)*

Adriana Delgado i Herreros

Sí, el diputat Jordi Cuminal substitueix la diputada Marta Pascal, i la diputada Irene Rigau substitueix la Montserrat Candini.

El president

Sí? *(El president dóna la paraula a Esperanza García González.)*

Esperanza García González

Sí, jo substituiré el senyor Enric Millo, i després, a partir de les dotze, el senyor Fernando Sánchez Costa em substituirà a mi.

El president

Molt bé.

Compareixença del secretari de Comunicació del Govern i Mitjans de Comunicació per a informar sobre el programa d'acció de govern

357-00148/11

Bé, preses les substitucions, passariem, doncs, al primer punt de l'ordre del dia. Abans vull, en nom de la Mesa, agrair la presència del senyor Miquel Gamisans Martín, secretari de Comunicació del Govern i Mitjans de Comunicació, que ve acompanyat de dues direccions generals, el senyor Jaume Clotet i Planas i el senyor Jordi del Ríó i González.

Podrien començar, doncs. El temps d'intervenció que hem marcat és d'uns vint minuts, i després per a cada grup parlamentari marcarem un temps –i aquí avui sí que seré estricte, perquè després tenim altres comissions i hi ha diputats que ja m'han dit que haurien de marxar– de set minuts, i ho faríem de manera estricta. Ja sabeu que aquesta presidència normalment fa deu minuts –és més extens–, però entenem que en set minuts podríem substanciar-ho.

Sense allargar-me més, té la paraula el senyor Miquel Gamisans Martín, per un temps de vint minuts.

El secretari de Comunicació del Govern i Mitjans de Comunicació (Miquel Gamisans Martín)

Molt bon dia, president. Mesa de la comissió, diputades i diputats, assessors, serveis de la cambra, companyes i companys periodistes, bon dia. La Secretaria de Comunicació del Govern té per finalitat apropar als ciutadans tot allò que fa el Govern, la informació de serveis i les decisions estratègiques –polítiques– del Govern; òbviament, explicar-ho, i explicar-ho bé. Estem en una legislatura excepcional, i aquest Govern té un mandat clar de la ciutadania expressat en un parlament, aquest Parlament, altament legítimat per l'alta participació que van tenir els comicis del 27 de setembre, com vostès deuen recordar.

M'acompanyen, com deia el president, dos directors generals: a la meva dreta, Jordi del Ríó, director general de Mitjans de Comunicació, responsable del dibuix estratègic del sector, el mediàtic i sobretot l'audiovisual –és a dir, com ho ha de fer el Govern per acompanyar-los i, sobretot, per posar les coses fàcils al sector–; a l'extrem, Jaume Clotet, director general de Comunicació, que és el responsable màxim de la coordinació de la comunicació de tots els departaments del Govern.

Abans de començar, voldria fer-los una reflexió, un prec, si m'ho permeten, i és que durant els anys de crisi s'ha dit molt que havíem de canviar el model productiu, passar de la dependència alta del totxo de la construcció i d'un cert model de turisme per apostar per sectors de valor afegit. Això ho hem sentit en pràcticament tots els grups parlamentaris, per no dir la unanimitat. Doncs, entre altres, aquest Govern i òbviament aquest secretari creuen fermament que el sector de l'audiovisual i en general el sector de la creació de continguts és un d'aquests exponents pels quals hem d'apostar, pel seu alt valor afegit, perquè tenim talent local i les condicions per convertir-nos en un país capdavanter en la producció de continguts de qualitat. I en això crec que, honestament, si tots volem el millor per a aquest país –que no ho dubto–, han d'haver-hi molts punts de consens. Pensem com pensem en d'altres matèries, en l'aposta de l'audiovisual i per fer de Catalunya una potència en la creació de continguts, crec que totes i tots ens hi podem trobar, ens hi hauríem de trobar.

He dividit la intervenció en tres blocs: el primer bloc serà l'enfortiment de la indústria audiovisual; el segon, les polítiques actives de promoció de l'espai nacional de comunicació, i un tercer bloc, amb altres punts concrets.

Per al primer, l'enfortiment de la indústria audiovisual, començaré parlant del llibre blanc del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. És una proposta que se'ls presentarà a tots vostès en les properes dates. Va ser un encàrrec, com deuen recordar, de l'anterior legislatura d'aquest Parlament cap al Govern i del Govern cap al CAC, per fer-ho conjuntament, en què dibuixa com hauria de ser el sector a uns quants anys vista en aquest país posant-hi els llums llargs. Com els deia, no els n'avanço cap detall, perquè en tindran coneixement en les properes dates, quan els el presentin el mateix president del Consell de l'Audiovisual i els membres del Govern que es determinin.

Paral·lelament a això, el Govern sí que va iniciar el mes de maig el Pla nacional de foment de l'audiovisual. Tal com figura al pla de govern que vam presentar, és una de les apostes estratègiques d'aquest Govern. L'han pilotat el director general de Mitjans i el seu equip, i el pla nacional té l'objectiu de proporcionar al Govern un conjunt de propostes, sorgides de l'anàlisi de la situació i dels treballs de referència del sector audiovisual a Catalunya, a través d'un treball col·lectiu i de negociació consensuat amb els diferents agents que intervenen al sector.

Què vol dir, això? En definitiva, escoltar el sector, i des del mes de maig ja portem fetes més de cinquanta-sis reunions amb el sector: hem fet sector privat, sector públic, col·legis professionals, productors, guionistes, universitats, cinemes, etcètera. Cinquanta-sis reunions, de moment, que ens han donat nou indicadors de treball que marcaran les línies de treball de la segona fase, que serà desenvolupar les propostes. Hem seguit els criteris que marca l'OCDE en l'ordenació d'activitats en sectors i subsectors, com ara, per exemple, televisió pública, finançament, internacionalització, publicitat, fons de protecció, audiències, etcètera.

Dèiem, doncs, que, a partir de l'anàlisi consensuada i de les necessitats que ens traslladi el sector en totes aquestes reunions, farem la primera declaració del pacte, que esperem que estigui llesta aproximadament el primer o segon mes de l'any següent per presentar-los-la, també, per intentar que hi puguin incorporar les propostes que vostès vulguin. Així, doncs, diagnosi, participació, i la tercera és evident que serà l'assumpció d'aquelles propostes que es puguin assumir com a govern i/o que se'ls puguin traslladar a vostès, als parlamentaris.

Tercer punt d'aquest primer bloc: l'espai comú del mercat català. Hem parlat del Llibre blanc de l'audiovisual del CAC –que se'ls presentarà–, del Pacte nacional de foment de l'audiovisual, i voldria parlar d'aquest espai comú de mercat. Tal com deia el Josep Gifreu, catedràtic i pare del concepte de l'espai nacional de comunicació..., deia així: «Recompondre un paisatge de l'audiovisual català que impliqués en el projecte totes les instàncies polítiques, administratives, empresarials i professionals interessades i afectades dels Països Catalans hauria de ser una prioritat inqüestionable de les polítiques culturals i de comunicació dels gestors actuals de l'espai català.» Aquest Govern i aquest secretari no poden estar-hi més d'acord.

Els volem traslladar que tenim una idea, un pensament molt embrionari encara, que és intentar aprofitar el moment constituent en què ens trobem per pensar com sumem esforços en l'àmbit lingüístic del domini català, diguéssim, eh? I això, per què? D'una banda, perquè els mitjans públics puguin optimitzar despesa, per exemple; perquè puguin actuar també com a centrals de compres –per què no?–, amb drets, o compartir fins i tot programació. Vostès deuen recordar i coneixen el model de la FORTA, de la coordinació de les televisions, diguéssim, denominades «autònòmiques»; doncs, salvant la distància, seria un intent de crear una petita FORTA a escala del domini lingüístic dels territoris de parla catalana.

I entre els privats –ara parlàvem dels públics–, per a què ha de servir, aquest espai comú de mercat? Doncs, per crear un mercat més gran. És a dir, si fem el pastís més gran..., si actualment són 7 milions de consumidors potencials que poden entendre la nostra llengua al Principat de Catalunya, si l'ampliem a 11, el pastís òbviament és més gran, i, per tant, hi ha més mercat per a tots. Això, doncs, tindria sentit per..., l'última finalitat és que el sector facturi més, que el nostre sector privat facturi més, en aquest espai comú de mercat.

Deia «moment constituent»; moment constituent també al País Valencià, en qüestió de mitjans públics. I dic això perquè no ho farem sols, sinó que ho farem acompanyats amb els altres governs, amb el Govern valencià, el Govern balear i el Govern andorrà, i sempre en igualtat de condicions i amb els mateixos «tempos» i els mateixos ritmes que ells necessitin, perquè ells estan en un moment constituent en què encara no han posat en marxa els seus mitjans, i hi serem molt respectuosos. I per això hem de parlar-ne molt amb els seus governs respectius, d'aquesta futura iniciativa de compartir espais, de compartir recursos i de sumar sinergies i esforços.

Una menció molt breu, ara que estàvem parlant d'altres territoris sota el domini lingüístic català: la reciprocitat. A les Illes Balears..., saben vostès que allà funciona amb tota normalitat, la reciprocitat. I al País Valencià, com també coneixen, la trobada dels

dos presidents, dels nous presidents..., el president Ximo Puig i el president Carles Puigdemont, a les dues trobades bilaterals que han tingut, ja han posat de manifest i han explicat –els dos– la voluntat que al País Valencià, doncs, escolti, si es veu Discovery Max, si es veu Clan –per dir dos canals a l'atzar–, per què no s'ha de poder veure TV3 amb normalitat, i viceversa, la nova ràdio i televisió públiques, al Principat de Catalunya. D'això, n'hi ha la voluntat. I, com els deia, som molt respectuosos des d'aquí –molt respectuosos– amb els ritmes que tinguin per tal de no imposar cap pressa fins que no tinguin constituïts els seus mitjans.

Altres exemples que hem pogut apadrinar en aquests escassos nou mesos que un servidor està al càrrec en àmbits de cooperació: doncs, un informatiu conjunt, per exemple, del sud de Catalunya i del nord de les comarques del País Valencià, de televisions locals que han sumat les comarques del Baix Ebre, el Montsià, la Ribera d'Ebre, la Terra Alta –al Principat–, i els Ports, el Matarranya i l'Alt i el Baix Maestrat del País Valencià, on hi ha una àrea d'influència de tres-cents mil habitants que coexisteixen i que treballen els uns i els altres a una banda i altra de la separació administrativa entre Catalunya i la Comunitat Valenciana i el País Valencià. I, per tant, aquest informatiu funciona fantàsticament bé –de trenta minuts al dia–, i tant el meu homòleg valencià com un servidor vam poder apadrinar la posada en funcionament d'aquest informatiu el mes de març, si no ho recordo malament.

Segon bloc: les polítiques actives de promoció de l'espai català de comunicació, els denominats «ajuts», i, al meu entendre, mal denominades «subvencions». Com vostès coneixen... Els llegiré l'objecte que figura a les bases de convocatòria; diu: «Catalunya compta amb un sector privat de la comunicació en llengua catalana i occitana/aranesa sòlid i emprenedor que contribueix dia a dia a la construcció de l'espai català de comunicació. Aquest sector s'ha d'enfrontar, tanmateix, a una situació de desavantatge competitiu respecte a altres mitjans fets en idiomes amb moltes més expectatives de mercat. Per aquest motiu, la legislació vigent preveu d'una forma expressa l'establiment de mesures de foment dels mitjans de comunicació escrits en llengua catalana o occitana/aranesa. Aquests ajuts públics contribueixen a protegir les iniciatives d'aquest sector per tal que no es vegin perjudicades per les forces del mercat, i a garantir el dret a la informació de tots els ciutadans i, sobretot, la consolidació de la normalització lingüística en l'oferta de continguts.» Aquest seria el punt clau de per què es fan o per què es promouen, aquests tipus d'ajuts.

Els ajuts d'enguany..., un servidor els deia que va arribar el mes de febrer al càrrec; ja estava fet, estàvem amb un pressupost prorrogat. Però, després de parlar molt amb el sector –molt, amb tot el sector: premsa escrita, ràdio, digital, audiovisual–, hem vist que s'hi han d'introduir criteris de modificació i de millora, cap aquestes bases, cap aquest terreny de joc que marca la línia d'ajuts i de promoció. Per què? Doncs, per exemple, en dues línies molt clares i molt fàcils d'entendre: en la potenciació de l'elaboració de continguts dels diferents mitjans a través de l'ajut a la professionalització. Què vol dir, això? Doncs, incrementar els ajuts per a la contractació de redactors, de periodistes; és a dir, primar més les empreses periodístiques que contracten personal i no tant l'audiència per l'audiència. Això, d'una banda.

I aquests elements qualitius serien introduir-hi variables que..., el temps de lectura –en els digitals, per exemple–, més filtratge a l'organisme auditor –com és l'OJD–, el que coneixem com a *clickbait*..., totes aquestes estratègies. Això, en l'àmbit digital, i en altres, com en el paper, potenciar també la contractació de més personal amb una línia escalada d'ajuts.

És a dir, per resumir-ho, passar del clic a l'IRPF, eh?, passar de la visita per la visita a més contractació, més indústria, més empresa, més gent al mercat laboral que s'incorpora al sector després d'anys a un sector, el mediàtic, en què la crisi, la denominada «crisi del 2008-2009», ja venia de molta precarització de molts anys enrere, com moltes i molts de vostès saben i coneixen en primera persona.

Si volen els puc detallar –o al torn de preguntes– per on poden anar, aquests canvis puntuals. Jo els en detallo un parell. Per exemple, en l'àmbit digital, hem incrementat la quantitat atorgada per a cada redactor contractat –redactor amb el contracte i d'acord amb el conveni laboral, eh?–: ara està en uns tres mil, doncs, passaríem als cinc mil euros, i, depenent de l'escala, si se'n contracten més de set, es podria doblar, fins als sis

mil euros per treballador. I en paper també estem estudiant i fent tot un tipus de simulacions –perquè el pressupost saben que és el que és– per tal d'incloure-hi també que tota aquesta major professionalització tingui una prima i un plus per sobre de l'audiència per l'audiència.

En televisió local, per exemple, també en col·laboració amb la xarxa de comunicació local, ens cediran les dades de les televisions connectades per HbbTV, en què..., diguéssim, traslladant-ho i extrapolant-ho, com vostès deuen saber, a dia d'avui, les televisions connectades serien com les *cookies* a internet, és a dir, en tenim el rastre i sabem què està consumint, de televisió, la ciutadania, i, per tant, podem tenir dades d'audiència molt, molt fidedignes. Doncs, en això, també: la xarxa de comunicació local ens facilitarà dades per tal que puguem ser molt més curosos a l'hora d'introduir elements qualitius a les bases dels ajuts.

Potenciarem els mitjans de proximitat –sí, també– incrementant els ajuts per a contractació de treballadors, els que ja estan estipulats. Hi ha una certa –permetin-m'ho dir així– llegenda sobre els ajuts estructurals. Jo reiteraria que són inversions que es fomenten en la promoció sobretot de la llengua catalana i de l'activitat de l'empresa, com els deia ara: més treballadors al mercat laboral –crec que tots hi devem estar d'acord–, i tothom en coneix les regles de joc per avançat, aquí sí que no hi ha cap mena de trampa, és a dir, les bases estan fixades, i qui les compleix pot optar-hi, i qui no les compleix, doncs, evidentment, no hi opta.

I una xifra, un ordre de magnituds, perquè en tinguin alguna referència: l'any 2010 estàvem vora dels 20 milions d'ajuts estructurals; a dia d'avui..., l'any passat en teníem poc més de 7. És a dir, de 20 a 7, hem passat; per tant, entendran que és un pressupost minvat que hauria d'anar a més, i que, vaja, ha perdut més de la meitat, més d'un 60 per cent de l'assignació que tenia l'any 2010.

Tercer bloc, per anar acabant: altres. Mirin, la normalització de l'espai radioelèctric. A alguns de vostès els vaig fer arribar tot un seguit d'actuacions –a tots els grups–..., un seguit d'actuacions que estem portant a terme en la protecció i normalització de l'espai radioelèctric. I això, què vol dir? Doncs, que el Govern s'ha marcat com a prioritat d'aquesta legislatura, i també ho ha posat al pacte i a l'acord de govern, per escrit, vetllar pel compliment de les emissions de ràdio.

En un país normal hem de tenir un espectre radioelèctric normalitzat. Això, evidentment, provoca danys a la competència, irregularitats al sector –se solapen dials– i inclús una qüestió de salubritat pública: l'exemple del barri del Carmel és paradigmàtic. Tenim un problema *greu* de salut pública al barri del Carmel; així n'és coneixedor l'Ajuntament de Barcelona, que és qui té més competències d'actuació en aquest àmbit i en aquesta matèria, i estem tractant de cooperar-hi en tot el que podem i també d'apres- sar-los que es facin totes les actuacions necessàries per acabar amb aquest petit *hub* d'antenes il·legals que tenim i que són molt perjudicials per a la salut, com hi ha múltiples estudis que ho indiquen.

Des de l'1 de gener –una dada– la Direcció General de Mitjans ha realitzat 243 actuacions en aquest sentit, noranta de les quals, actes d'inspecció, i més d'1 milió d'euros en multa. I, si tenim pressupost, emprendrem mesures actives de protecció de l'espai radioelèctric amb les denominades «portadores»; és a dir, això són uns instruments que es col·loquen en determinades àrees per tal d'aturar, si es pot dir així, les emissions il·legals durant un temps determinat. Serien bloquejadors temporals mòbils, i podem anar, per exemple, al barri del Carmel, per tal d'intentar que a aquesta gent que està infringint la legalitat flagrantment no els funcioni el negoci i hagin de plegar d'aquest negoci, que no és negoci, perquè és una il·legalitat en tota regla, que també, com els deia i ho reitero, és un problema de salut pública. Aquí, amb l'Associació Catalana de Ràdio i amb tot el sector, hi estem més que d'acord, i tothom està, doncs, empenyent en la mateixa direcció.

Un altre aspecte d'aquest tercer bloc seria el conveni amb l'AIMC, amb l'EGM, amb el mesurador d'audiències. Vostès deuen conèixer, segurament, que abans del 2010 i els primer anys de..., 2010, 2011, existia el denominat «baròmetre de la comunicació», que era una enquesta amb molta profunditat sobre els hàbits i els consums mediàtics dels ciutadans de Catalunya. Aquest instrument era un instrument molt car, i per restriccions pressupostàries se'n va haver de prescindir, i es va optar per pactar amb l'Estudi general de mitjans una ampliació de la mostra, una ampliació de la lupa en les enquestes que es

feien a Catalunya per tal de tenir una radiografia, una foto fixa, molt més puntual, molt més acurada, del que seria la mostra normal que l'EGM faria per la proporció d'habitants que Catalunya té en el conjunt de l'Estat i pel nombre d'enquestes que li tocarien.

Aquesta ampliació de la mostra..., hem vist també, repassant-ho amb el nou equip d'aquesta legislatura, que creiem que s'han de modificar els termes en què està firmada actualment. Per què? Perquè hi ha una part del sector, el sector sobretot de les revistes i la premsa escrita, als quals els serveix molt poc, aquesta ampliació de la mostra, perquè, tot i haver-hi una ampliació, la mostra no és suficient per arribar a determinar aquella capillaritat, aquella concreció que hi ha comarca a comarca a Catalunya. Perquè per molt que ampliem la mostra i paguem més, la mostra segueix sent molt petita i dóna variables molt grans, dóna variacions molt grans entre una enquesta i una altra, que poden passar, doncs, de tenir vint mil lectors a tenir-ne zero per una qüestió que no hi ha prou enquestes fetes en aquell territori.

Què pretenem, amb això? Doncs, intentar mantenir el nombre d'enquestes i abaixar l'import que la Generalitat destina a l'Estudi general de mitjans. En el cas de la ràdio, sí que ho mantindrem, perquè en el cas de la ràdio és de profit, funciona, l'ampliació de 2.500 enquestes més, i dóna resultats molt més fidedignes que sí que ajuden el sector, i tot el sector ens diu que és d'utilitat, al contrari de, com els deia, el sector de la premsa escrita i de les revistes, que era el que té el gruix de la inversió per a les enquestes. En televisió, saben que les audiències van per una altra banda; per tant, no té cap sentit, per a l'Estudi general de mitjans, invertir en televisió, perquè va, com saben vostès, per Kantar i pels indicadors d'audiència diària.

Una pinzellada molt ràpida de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, perquè aquí hi tenen més responsabilitats tots vostès que un servidor, en el control, la inspecció i l'escrutini que cada primer divendres de mes fan vostès aquí a la presidenta en funcions del consell d'administració i als dos directors dels mitjans, i, per tant, només un apunt. Del finançament famós, els en voldria recordar només una dada i un ordre de magnitud, també: estem als trenta i pocs euros d'aportació pública per habitant, a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals; Dinamarca –que ens agrada molt comparar-nos-hi, a gairebé tots–, cent seixanta euros per habitant, la televisió pública. Per tenir-ne, diguéssim, un ordre de magnitud, eh?

Seguim apostant, des del Govern, com no pot ser d'altra manera, amb la independència que saben vostès que ens donen la llei i aquest Consell de Govern, que s'ho gestiona, i una entitat de dret públic amb, diguéssim, administradors i amb tota aquesta capacitat d'obrar i de fer al marge del Govern..., el Govern, que finança aquests mitjans públics, aposta, evidentment, pel lideratge, la qualitat, la credibilitat, el rigor, la professionalitat i la referència.

Saben vostès també que els mitjans públics –i segur que els ho han reiterat aquí en alguna sessió–..., estan més auditats que ningú, els nostres mitjans públics. Els audita el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que eleva els seus informes –des dels minuts fins als seguiments electorals, per exemple– al mateix Parlament, a la comissió que vostès cada primer divendres de mes auditen; al Consell Assessor de Continguts i de Programació de la corporació, escollit també per aquesta cambra; als consells professionals de TV3 i Catalunya Ràdio. I, per tant, escolti, no sé si trobarem algun altre exemple a l'Europa occidental amb tant escrutini com en els nostres mitjans públics.

No m'estendré més, ni amb dades d'audiència que coneixen perfectament ni tampoc amb les de la ràdio, que ha registrat, doncs, els millors resultats dels últims cinc anys, a les darreres onades. I acabaria i em sotmetria a les seves preguntes només amb un últim prec, que torna a ser reiterar el que els feia al començament: si tots vam coincidir, durant els anys més durs de la crisi, que havíem de passar del model de fiar-ho tot a la construcció a sectors de valor afegit, estic convençut i aquest Govern està convençut que el sector de l'audiovisual i el de la creació de continguts en general ha de ser una de les apostes perquè aquest país excel·leixi i pugui ser capdavanter, tant si volem que sigui un estat independent –com és el nostre cas– com si volen que segueixi sent una comunitat autònoma o un estat federat. Per tant, crec que ens hi hauríem de trobar tots, en aquest punt d'excel·lència, en aquesta recerca de la potencialitat del nostre país com a potència per a la creació de continguts.

Moltes gràcies.

El president

Bé, moltes gràcies. Passaríem, doncs, a la intervenció dels diferents grups parlamentaris. I, en primer lloc, té, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la paraula l'il·lustre senyor Fernando de Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Bé; gràcies, president. Buenos días, señor Gamisans; agradecerle la intervención, la concreción en los argumentos y en las líneas que usted ha marcado. Como apuntaba al principio de su intervención, efectivamente el sector audiovisual está cambiando –está cambiando–, y hay nuevos paradigmas que lo que están definiendo es, por desgracia para los medios de comunicación, y por desgracia también para los profesionales de la comunicación, algunos que ahora estamos ejerciendo nuestra labor como diputados, pero que venimos del sector..., todavía existe una larga y espesa dependencia de los medios de comunicación de las instancias de gobierno.

Usted se ha esforzado mucho por hablar de «ayudas» en vez de «subvenciones»; se nota que viene usted de la comunicación y de los marcos mentales, pero me permitirá que yo las siga llamando «subvenciones». Y me voy a detener en este asunto, en el que usted ha mencionado y ha explicado por encima..., entiendo, también, la brevedad del tiempo del que dispone –no lo voy a acusar, ni mucho menos, en ese sentido–, pero creo que es importante abordar este tema, porque, como digo, cuando unos medios de comunicación dependen tanto de las subvenciones, se pervierte en cierta manera el sistema, y se pervierte en cierta manera la imparcialidad de los medios de comunicación.

Yo creo que hay dos conceptos que nos ayudarían a resumir cuáles deben ser las labores, entre otras... Usted lo ha dicho y lo ha explicado bien, cuáles son las funciones de su departamento, pero yo iría a dos valores que creo que son fundamentales para cualquier secretaría de comunicación. En primer lugar, yo creo que una secretaría de comunicación, igual que un gobierno, tiene que comunicar para todos, para todos los ciudadanos a los que se dirige, independientemente de que usted sea independentista o independientemente de que usted haya trabajado con Òmnium Cultural o de su pasado profesional.

Por otro lado, hay otro factor que creo que es importante, que es la transparencia. Yo creo que la labor de una secretaría de comunicación debe ser auditada. Usted ha contado que hay unos elementos para auditar todo el trabajo que ustedes hacen; en esta misma sala es donde hacemos esas sesiones de control a los medios de comunicación públicos de Cataluña. Pero, en ese aspecto de las subvenciones, usted ha dicho que es una leyenda, que hay mucha leyenda oscura o que hay mucho comentario sobre ese asunto, y yo creo que con las leyendas lo que hay que hacer es explicarlas. Y cuando se explican bien y cuando son transparentes, pues, dejan de ser leyenda y pasan a ser historias reales.

Desgraciadamente, todavía no se ha hecho, eso. Y yo le voy a hacer unas cuantas propuestas para ver si podemos mejorar en ese sentido y para ver qué podemos hacer para que, respecto al tema de las subvenciones, se hagan de la forma transparente en que nosotros creemos que deben hacerse, simplemente porque estamos hablando del dinero de todos los catalanes, que paga con sus impuestos cada uno de los ciudadanos de Cataluña.

En ese sentido, nosotros creemos que en las subvenciones, tanto en las subvenciones directas como en la publicidad institucional y en las suscripciones, hay una falta de transparencia. ¿En qué sentido? Respecto a las subvenciones directas, encontramos muchas dificultades para saber finalmente cuánto dinero recibe cada medio de comunicación. Actualmente no podemos saber la cantidad exacta que recibe un medio de comunicación; esa información es imposible tenerla de una forma certera y de una forma veraz.

¿Por qué? Porque ustedes a veces lo que hacen es que fragmentan, fragmentan las subvenciones. Es una técnica que utilizan, de manera que, por un lado, las fragmentan en los tipos de medios de comunicación; lógicamente, tiene sentido, no es lo mismo una radio o una televisión que un medio digital o un medio escrito. Después, lo que hacen es que las distribuyen; pues, a lo mejor, por un lado va la empresa, por otro lado va el grupo, por otro lado va el medio... Y después, además, utilizan una serie de intermediarios para hacer ese trabajo, en muchas ocasiones, como son las agencias de medios, en las

que se hace un viejo truco de las instituciones públicas que es derivar la responsabilidad en un medio privado, el cual se dedica a distribuir a su libre albedrío –espero que no, espero que haya un criterio, ahora le preguntaré sobre ese criterio–, y él es el encargado de distribuir esas subvenciones.

Por tanto, fragmentar las cantidades –por un lado–, fragmentarlas en distintos medios de comunicación y fragmentarlas incluso dentro de los medios de comunicación –en los grupos, en el medio en concreto o en la empresa que es propietaria de ese medio de comunicación. De esa manera, como le decía antes, no podemos saber a día de hoy cuál es la cantidad que recibe exactamente cada medio de comunicación.

Respecto a la publicidad institucional, luego mi compañera Sonia Sierra entrará más en esa cuestión a raíz de otras comparencias que se van a hacer en el día de hoy, donde creemos que, efectivamente, las cantidades que se están destinando –desproporcionadas, en muchas ocasiones–, y, además, los contenidos... Como decía al principio, hay dos principios que tienen que imperar: el de transparencia, por un lado, y, por otro lado, el principio de gobernar para todos, comunicar para todos. Y, en ese sentido, creo que esta mañana tendremos ejemplos que nos darán la razón en eso.

¿Por qué ustedes...? Yo le propongo que sean valientes, que unifiquen todas las subvenciones, que no las fragmenten, que sean transparentes con el dinero de todos los catalanes, que no hagan memorias parciales. El Departamento de Presidencia no tiene una memoria completa; son memorias que están distribuidas en diferentes departamentos y que no tienen una memoria genérica de lo que están haciendo. Si nosotros no se lo preguntamos, ustedes no lo hacen, no lo presentan, ni siquiera lo traen aquí.

Respecto a las suscripciones, tampoco tenemos un registro de las suscripciones claro en el que veamos..., el Gobierno, en este caso, ¿a qué medios está suscrito? Es decir, al final se está haciendo una subvención encubierta, con esas suscripciones. Desconocemos importes, desconocemos medios, desconocemos las cuotas... No hay un histórico, en ese sentido. De hecho, cuando nosotros intentamos preparar esta comparencia y abordar este tema, hicimos un trabajo con nuestro equipo, y no podemos encontrar un histórico de todos los contratos ni de todas las subvenciones que se hacen. Y yo creo que ustedes, que son profesionales de la comunicación..., creo que es una mala estrategia de comunicación, que cuando uno entra y busca en la página web el contenido, pues, al final encuentre el típico anuncio de: «L'anunci ha estat retirat», «Ho sentim, però els anuncis tenen un període de vigència; un cop exhaurit...» Hombre, yo creo que esto, permítame la expresión, es un poco *cutre*.

También nos ocurre cuando entramos en los históricos de otros contratos y de otras subvenciones, donde...: «La pàgina no s'ha trobat», «La pàgina que demaneu no es troba en el servidor; si us plau, busqueu no-sé-què.» Y creo sinceramente que, como responsables de comunicación y de un departamento de su importancia, que la solución sea este tipo de anuncios en una página pública, pues, la verdad es que deja mucho que desear.

Además del tema de las subvenciones, en que nos parece, insisto, que hay muchísimo trabajo por hacer, yo creo que usted hoy en su...

El president

Diputat, ha exhaurit el temps.

Fernando de Páramo Gómez

Sí; acabo, presidente. Yo creo que hoy en su intervención se ha olvidado de entrar en profundidad en eso. Me quedo sin tiempo, como me dice el presidente, pero me hubiese gustado... Porque usted ha mencionado los medios de comunicación públicos y las audiencias. Creo que es un mal día para venir a hablar de audiencias en los medios de comunicación públicos, teniendo la peor audiencia de la historia de Televisión de Cataluña en estos últimos meses y bajando también en audiencia en este último análisis. Pero, en cualquier caso, me quedo sin tiempo.

Gracias, presidente, y gracias, señor Gamisans, por su intervención.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre senyor David Pérez.

David Pérez Ibáñez

Sí; moltes gràcies, senyor president. Senyor Gamisans, primer de tot, el torn de les felicitacions; la seva intervenció, ens agradaria felicitar-la per la part aquesta que comentava, d'enfortiment de la indústria audiovisual, per les gestions que s'han fet en d'altres comunitats, la comunitat de València, la comunitat d'Aragó, la comunitat de Balears... Aquest és el camí: diàleg, negociació i pacte amb la resta d'Espanya. Vostè és la referència. A mi m'agradaria que això, doncs, la resta del Govern ho condueixi també una miqueta, però aquest és el camí. I si es fa bé, com vostè ho ha fet –amb diàleg, negociació i pacte–, la cosa funciona, hi han acords, i a Catalunya li va bé, i, a més a més, a la resta d'Espanya també li va bé. Per tant, és possible, es pot fer, aquest és el camí; senyor Gamisans, moltíssimes felicitats.

Una recomanació: en el tema de «s'ha de substituir el clic per l'IRPF», per dir-ho d'alguna manera, eh?, hi estem d'acord. Si comparem, per exemple, molts dels vídeos que hi han a TV3 amb els vídeos que hi han a, per exemple, Dolça Catalunya, tenen molts més clics els de Dolça Catalunya que els de TV3. Per tant, seria absurd que, a l'hora de donar subvencions, es donés molta més subvenció a, per exemple, Dolça Catalunya, per molts més clics que tingui, que a TV3. Hi estem absolutament d'acord. Molt bé.

Ara, no passem d'una situació a l'altra: els clics també són importants, el que veu la gent també és important. Hi han trampes, eh?; de vegades els mitjans fan una miqueta de trampes, fan una miqueta de..., però, bé, també hi han elements per veure bé el que es clica i es llegeix o el que simplement es clica. Però no passem d'una banda a l'altra, perquè també –i vostè deurà coincidir amb mi– hi han mitjans de comunicació que, per molta gent que tinguin, per moltes persones treballant-hi que tinguin..., aquest no és el camí, aquesta no és la referència. Potser de vegades val la pena també pensar que, com han fet molts mitjans de comunicació, d'altres també haurien d'aprimar-se una miqueta. Però, en qualsevol cas, hi estem d'acord: no solament el clic, és la referència; també és important la gent que hi ha darrere treballant. En qualsevol cas, tinguem-ho tot present.

Vostè ho comentava, i té tota la raó del món: la nostra responsabilitat, especialment la dels membres d'una comissió de control de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, de la qual sóc el portaveu..., vostè ho ha dit, és, la nostra missió, la de control i d'inspecció dels mitjans públics, i mirem de fer-la de la millor manera possible, eh? I jo de vegades demano, per exemple, el llistat de tertulians que hi han en els mitjans públics i els sous que cobren. Per què? Doncs, per veure'n una mica la proporció d'homes i de dones, quants mitjans hi han..., com es fa, tot això.

Home, si jo, quan faig això, rebo un tuit que diu: «Que el PSC pregunti pels noms de tots els tertulians d'*Els matins* em sembla una intromissió política en la feina dels professionals de TV3», home, no és normal, senyor Gamisans, perquè la persona que fa aquest tuit és el senyor Jaume Clotet, que el té vostè al seu costat. El senyor Clotet diu: «Que el PSC pregunti pels tertulians és una intromissió política.» Puc fer la meua feina tranquil·lament, senyor Gamisans, com jo pensi, sense que el Govern em digui a mi si és una intromissió política o no? La puc fer o no?

Perquè potser el que és una intromissió política és el que vostès fan: dir-nos, als diputats o diputades, el que podem preguntar i no podem preguntar. Això sí que és una intromissió política del Govern, que no s'ha de fer –que no s'ha de fer. Òbviament, jo no hi he donat més importància, a aquest tuit. Jo he fet la meua feina i he continuat fent la meua feina, però sí que m'hauria agradat que, per part de vostè, hi hagués hagut algun dia algun tipus de, si més no, clarificació del que va passar en aquell moment.

Efectivament, necessitem uns mitjans públics que siguin independents del Govern, uns mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals que siguin independents del Govern, no com ara –no com ara–, que són absolutament dependents del Govern. I vostè ho deia: «La dependència econòmica és total.» Ho diuen els mateixos membres de la corporació: la dependència econòmica és total. Per què? Per una raó –és senzill, això ho he comentat alguna vegada a la comissió–: el pressupost de la corporació catalana està per sobre del que és el pressupost real que té en aquests moments. Hi ha una carència econòmica en aquests mitjans, i, per tant, hi ha una situació habitual d'anar al Govern a demanar més recursos perquè la corporació catalana pugui tirar endavant.

I això genera una situació, diguem-ne, d'incomoditat per part dels mitjans, que haurien de ser absolutament independents del Govern. I quan van al Govern a demanar més

recursos, també moltes vegades ens demanen contrapartides, els mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que no hauria de ser així; per tant... Òbviament, no és culpa seva, senyor Gamisans. No entengui que estic culpant-lo a vostè, de la relació o de la, diguem-ne, submissió dels mitjans al Govern, però sí que –i vostè ho deia– s'ha de clarificar, la situació econòmica dels mitjans de comunicació de la corporació catalana.

I, per fer això..., solament hi ha una manera de fer-ho, que és el contracte programa; jo no en conec cap altra. És un compromís econòmic a cinc anys vista que doni tranquil·litat financera als mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I com tenim el contracte programa? Com el tenim? Doncs, el més calent, a l'aiguera. No hi ha manera. És que la presidenta de la corporació catalana diu que no va amb ella; ho va dir, que ella no..., que això és una cosa del Govern. Qui, del Govern? Vostè? És vostè, el que ho ha de fer? Doncs, vinga, fem-ho ja d'una vegada, perquè els treballadors de la «corpo» estan en una situació d'intranquil·litat, els mitjans no estan funcionant bé i la relació amb el Govern és perversa.

I l'única manera de fer-ho és fer un nou contracte programa. I jo no sé si han fet alguna cosa o qui ho ha de fer. Ja no sé a qui preguntar-ho. Jo cada vegada que hi ha comissió ho pregunto, i cada vegada em diuen una cosa diferent. Podem posar una mica...? Quin és el seu capteniment, en aquesta situació? Creu vostè que algun dia els mitjans tindran el contracte programa...

El president

Ha exhaurit el temps, diputat.

David Pérez Ibáñez

...–molt bé, acabo– que ja fa deu anys que hauríem de tenir fet?

Acabo amb una reflexió que vostè feia –lògicament, del tema de continguts i del tema de pluralitat o del tema d'audiències, ja en parlarem un altre dia. Vostè parlava d'uns mitjans de la corporació catalana que haurien de tenir lideratge, rigor, professionalitat i referència. Doncs, no anem bé, perquè els mitjans de la «corpo» han de tenir pluralitat, objectivitat i vocació de servei públic, que és el que jo els demano. Oblidi's –oblidi's– d'una vegada del lideratge i de l'audiència. Han de ser uns mitjans de comunicació que siguin... I l'exemple, quin seria? La ràdio i la televisió públiques. No són líders. I què? Hem de tirar endavant amb el nostre projecte de ràdio i televisió públiques.

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el temps.

David Pérez Ibáñez

Acabo, senyor president. I disculpes, eh?, pel retard.

El president

Gràcies diputat. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Intentaré anar a qüestions molt concretes; algunes ja les hi han plantejat, però... Ho dic perquè els demanaré que responguin, vull dir, no vinc a fer una *perorata*, sinó a fer-los preguntes molt concretes.

Des de la plena coincidència que ens cal seguir apostant pel foment de la indústria audiovisual per dos motius principals, vull dir, tant per l'efecte que té de suport a la cultura i a la llengua catalanes i a la idiosincràsia amb què, a partir també del mitjà audiovisual, ho expressem, però també per l'element professional i d'aposta per llocs de treball de qualitat –i, per tant, també em felicito d'aquest element de passar del clic a l'IRPF, no?– en un sector que és dinàmic, els demano una qüestió molt concreta, i crec que si no comencem a fer aquests plantejos o replantejos no serà real, aquesta aposta, i no sé si va per aquí, el planteig del Govern: no es pot fer dependre exclusivament o sobretot o bàsicament, aquesta aposta i foment de la indústria audiovisual, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, a nivell pressupostari.

Si és una aposta de país, això ha de ser una aposta de Govern. I, per tant, pressupostàriament el pes principal no ha de venir del pressupost de la corporació, que ja en

té prou amb la càrrega que té per la feina que ha de fer la mateixa corporació i que evidentment també hi ha de destinar una part del seu pressupost, perquè així ho marca també el mandat marc a la indústria audiovisual..., però el pes principal hauria de venir dels pressupostos de la Generalitat; de Cultura, del seu departament, d'on sigui, però ha de venir del pressupost de la Generalitat. Faran aquest gir o no faran aquest gir? Perquè, si no, tots els pactes que puguem estar fent, si no hi ha aquest element de diners al darrere, no són gaire creïbles.

Per cert, allò del Llibre blanc de l'audiovisual, ja era hora; hem sol·licitat que vinguin a comparèixer i hem parlat amb el CAC. Fa un any que s'havia d'haver presentat, com a mínim. Ja era hora. Espero esbrinar i aclarir, i que sigui per a bé, què és el que l'ha bloquejat.

Un altre element concret: respecte dels ajuts als mitjans de comunicació, ni tan sols hi havia preguntes que faig jo cada any reiteradament com a diputada, concretes, per tenir aquestes dades. Realment no acabem d'aclarir exactament quant va a cada mitjà, i és cert que hi ha una certa opacitat, per molt que –ho suposo– vostès considerin que no. Però els asseguro que, ni que sigui per la complicació amb què donen aquestes dades, no?... fa difícil realment aclarir el què. Per tant, els demanaria una mica més de transparència.

Sigui com sigui, mentre no hi hagi aquesta transparència, doncs, ens han de permetre que nosaltres desconfiem que realment hi hagi hagut un gir en aquest sentit. Hi ha hagut una reducció molt important en tot allò que és més transparent, que són les subvencions directes i les estructurals, però no tenim aquesta garantia en tot allò que no és tan transparent, com són les subscripcions a mitjans o la publicitat institucional. I, per tant, mentre no hi hagi aquesta transparència, ens permetran que els seguim demanant que redueixin per aquí, o que ens demostrin que redueixen per aquí, per garantir que hi ha els recursos suficients allà on tampoc no estan sent-hi ara, que són els nostres mitjans públics, i això sí que és una responsabilitat del Govern de la Generalitat.

I passo, per tant, a parlar de la corporació. Si algun problema tenim amb la corporació actualment –i en això coincideixo amb vostès– és de finançament. Per tant, bé, quin planteig estan fent de pressupost, de proposta de pressupost, per a l'any vinent per a la corporació? Perquè els responsables de la corporació vénen aquí i cada vegada ens demanen més diners. Per tant, la nostra feina és dir al Govern com està el tema de la proposta de pressupost per al 2017, i, evidentment, del contracte programa, eh?, que això és una cosa que ha de signar el Govern amb la «corpo», i els reclamem a tots dos per igual que ho facin bé.

I tot i que s'ha avançat –i és cert– en la desgovernamentalització de la corporació, això ha portat a una altra perversió, que és la partidització de la corporació. Que vostès es reparteixin els càrrecs –entre convergents i Esquerra– en els espais dels temes de comunicació amb el Govern per controlar-se entre vostès..., ja s'ho faran, vull dir, és el Govern, però que ho facin en els càrrecs de la corporació genera una sensació dins la corporació que això és més partiditzat que mai; ja no governamentalitzat, sinó partiditzat.

Un altre element concret, el tema de les antenes il·legals: em felicito que estiguin posant-ho entre les seves prioritats, però això serà un problema si no ho fan en paral·lel amb una regulació del tercer sector, perquè no totes les antenes han de ser tractades de la mateixa forma, segurament. I és un tema que tenim pendent d'anys i anys, i amb responsabilitats diverses, eh?, en el Govern. Els demano que ens diguin si estan o no estan recuperant aquell document que hi havia en un calaix, treballat en un moment determinat, per poder regular d'una punyetera vegada el tercer sector audiovisual a Catalunya.

I dos elements més concrets: també un altre dels temes que tenim pendents des de fa molts anys que està al nostre estatut, a l'article 52, que és la Llei del dret a la informació, que és una proposta que hauria de sorgir del Govern, que la legislatura passada es va començar a parlar d'intentar fer-ho i no sabem com està, en aquesta; si ho han reprès, no ho han reprès i en quin punt està.

I, ja per acabar, una petició de també com..., vull dir, què estan fent en aquest sentit, perquè tenim de nou la sensació que s'estan infrutilitzant o menystenint altres eines que són eines importants en el nostre espai comunicatiu català, com són Televisió Espanyola a Catalunya –que hauria de ser també una part del sistema comunicatiu català i que, més enllà de la barrera que hi hagi en la direcció de Televisió Espanyola a Espanya,

també des d'aquí s'ha fet ja deixadesa d'intentar que Televisió Espanyola a Catalunya sigui part de l'espai comunicatiu català-, l'Agència Catalana de Notícies –que s'ha retallat fins a la sacietat i s'ha minimitzat al màxim, i és l'agència de comunicació catalana i és responsabilitat seva– i tot el que és la xarxa de mitjans locals –que estan..., *tiritando*, em surt, eh?, allò, tremolant pel que fa a les ràdios públiques, que era una xarxa potentíssima a Catalunya, i evidentment no podem deixar només a responsabilitat dels ajuntaments, no?, que ens en sortim, d'aquesta situació.

Vull dir, quina aposta es fa –o no– des del Govern, en aquest sentit, perquè ja és ridícula o invisible, pràcticament, quant a televisions públiques –que no existeixen, com a xarxa–, però, a més, amb el problema que tenim, de falses televisions locals que en realitat són xarxes nacionals de televisions privades utilitzades...

El president

Diputada, ha exhaurit el temps.

Marta Ribas Frías

Acabo. Per tant, si tenen o no voluntat de deixar de menystenir o, com a mínim, d'intentar no infrautilitzar tres eines també al nostre espai comunicatiu català, com són Televisió Espanyola a Catalunya, l'ACN i la xarxa de mitjans locals.

El president

Gràcies, diputada. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, donar-li l'enhorabona; primer, crec que és important que, després de mesos de la presa de possessió del càrrec, vingui aquí i ens expliqui quins són els eixos en termes de política comunicativa del Govern.

Ara, dit això, de les explicacions que m'ha donat, em preocupa moltíssim que tot el que ens ha explicat sobre enfortiment de tota la xarxa audiovisual..., que sigui vostè, precisament, que és expert en comunicació, qui defensi una política continuista de l'acció del departament del Govern en termes de comunicació en l'enfortiment de l'espai audiovisual. I ho dic perquè vostè ens explica que el Govern està fent esforços per enfortir aquest sector, que un dels grans eixos és continuar amb el sistema –ho sento– de *subvencions* –no d'ajuts; de subvencions– i fer-ho com s'ha fet fins ara. I, de fet, vaja, treu una mica de pit perquè dels 20 milions que abans s'hi destinaven, ara se n'hi destinen 7.

El problema de tot això és que això és una afirmació seva; després, a l'hora de comprovar si això és veritat, si les subvencions són o no de 20 a 7... Aquests anys ens trobem amb una realitat, i és que vostès han decidit que la millor manera d'ajudar els mitjans de comunicació privats –ja no públics, privats– és subvencionar-los, i fer-ho mitjançant una subvenció directa –no finalista– vinculada al nombre i al volum empresarial del mitjà. Nombre de treballadors: ens ha estat explicant vostè, doncs, que hi hauria una compensació de sis mil euros per treballador contractat, i aquest no és el problema, i això no és una subvenció de caràcter finalista; això és un caramel enverinat. O no, o és una manera de tenir determinats mitjans de comunicació –sobretot premsa escrita– contents o dependents, absolutament dependents, del Govern.

Per què? Perquè al final vostès estan seguint un sistema de subvencions que no és finalista, que vincula només a volum empresarial, i, després, un sistema de subscripcions que no se sap ben bé exactament per què es fa, amb quins criteris es fa, amb quin volum es fa, i que, al final, és el que veuen els ciutadans cada cop que van a unes instal·lacions públiques o agafen el tren i es troben aquests diaris que vostès sí que subvencionen ja de forma directa, sense forma finalista, i que a més també subscriuen, i se'ls troben als seients d'aquestes instal·lacions públiques. I això no serveix per enfortir; tot el contrari, això serveix perquè sigui totalment, el sector, dependent de les polítiques de comunicació del Govern –ara d'aquest, abans de l'altre.

I preocupa moltíssim, perquè, entre altres coses, vostès no és que creïn unes relacions de dependència entre Govern i mitjans de comunicació –especialment premsa escrita i ràdio privada–, sinó que al final el que estan fent també és perjudicar precisament el sector audiovisual i comunicatiu. I ho dic perquè al final estan vostès llastant fins i

tot la viabilitat empresarial d'aquestes empreses. És que no tenen vostès suficient amb el que s'ha fet amb TV3, que té una plantilla que suma –que suma– més que Telemadrid, ETB i Canal Sur? No veuen que la comunicació –i vostè, que n'és un expert– ha canviat? Que ja no es necessita exactament el mateix sistema de funcionament empresarial que fa vint anys? Que això el que fa és perjudicar-los? Que, en comptes d'ajudar-los, els fa dependents i els perjudica a llarg termini?

Preocupa molt. Preocupen molt, aquestes explicacions. I crec que s'ho han de fer mirar –s'ho han de fer mirar–, perquè al final estan creant una relació de servilisme entre els mitjans de comunicació i el Govern que ens treu llibertats democràtiques als ciutadans. I dic per què –no em faci aquesta cara (*adreçant-se al secretari de Comunicació del Govern i Mitjans de Comunicació*)–: hi ha una cosa que és essencial, per viure en democràcia, i és tenir informació clara i independent dels poders, siguin quins siguin, lliure; informació independent i lliure. I, sobre aquesta opció, són els ciutadans, els que, en exercici de la seva autovaloració del que és la situació de la societat on viuen, del que volen o no o esperen de la classe política –que en formem part tots, no només els que són al Govern–, doncs, tenen un nivell d'exigència, etcètera. Això, amb mitjans de comunicació absolutament servilistes, dependents i llastats, no es pot fer.

Ens ha explicat també l'espai radioelèctric. I és veritat que és molt complicat, intentar controlar el que són les emissores pirata, no?, i és veritat que al Carmel hi ha un problema gravíssim, que, a més, afecta fins i tot la salubritat dels veïns que són al costat d'aquestes antenes, però la realitat és que vostès saben perfectament que això no només depèn de vostès, o sigui, han de col·laborar amb altres administracions.

Jo volia saber exactament què és el que estan fent i com estan col·laborant amb altres administracions –ajuntaments, ens locals– per tal d'intentar regular aquesta pirateria en la freqüència radioelèctrica. Bàsicament perquè, si bé és cert que hi ha un tercer sector que fa servir la ràdio per difondre continguts i iniciatives, és també cert que fins i tot els membres de l'associació catalana de l'espai radioelèctric, doncs, expliquen exactament que hi ha una manera encoberta de funcionar al marge de la llei. Jo crec que és important que vostès ho reordenin, que col·laborin amb les administracions locals i que ens diguin quin és el pla que tenen vostès dissenyat en aquest sentit.

Després, ens ha fet menció específica del fet que els mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, vaja, són magnífics perquè estan molt controlats. Vaja, aquesta afirmació és sorprenent, no? El fet que estiguin controlats no vol dir que siguin magnífics ni paradigmàtics en termes de servei públic i neutralitat política. I, de fet, tenim manifestacions, els últims anys, que precisament els mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals no són ni neutrals políticament ni, sobretot, estan fent servir aquella màxima de: «Som un servei públic...»

El president

Diputada, ha exhaurit el temps.

Esperanza García González

...«i hem de» –un momentet– «treballar per a tots». M'agradaria saber quina és la seva política o decisió sobre la reclamació que va fer la setmana passada la senyora Llorach per a una ajuda addicional de 19 milions d'euros.

El president

Gràcies, diputada. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula la senyora Anna Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Sí. Hola, molt bon dia; moltes gràcies. En primer lloc, disculpes per arribar amb retard a la compareixença. Diuen que si hi ha dues classes importants en un curs acadèmic universitari són el primer dia i l'últim; doncs, jo la primera part de la intervenció me l'he perdut, i, per tant, disculpes, perquè potser ha dit allò que era absolutament essencial i jo no hi era.

En tot cas, a nivell de prèvia també, el funcionament d'aquestes compareixences té un punt de disfunció, al nostre entendre, i és que vostè ara haurà de respondre a una bateria de preguntes que és impossible que es puguin respondre en el temps que té, i, per tant, nosaltres, que tendim a ser sempre els últims a demanar, sempre tenim el dubte de

si hi afegim més preguntes –que sabem que no hi haurà temps de respondre–, si anem a sintetitzar –llavors sembla que hi ha coses que no ens importen, perquè no les hem dit–, etcètera, eh?

Per tant, en algun moment potser haurem de reorientar com funcionen les compareixences i l'àmbit parlamentari, perquè jo crec que va renyit amb un treball amb rigor, i sovint, doncs, sembla que estiguem servint més justament a la tirania dels clics –de veure quants titulars llancem en les nostres intervencions– que no pas a dotar-nos d'un espai, tan llarg i dilatat com convingui, per abordar amb rigor allò que sembla que tant importa a tothom. Després jo crec que en la pràctica concreta es demostra que no hi ha tant interès en els mitjans públics per part de segons qui, però això, evidentment, és una apreciació personal.

En tot cas, doncs, això, no?, sembla que per part d'algú inquieta molt, que els mitjans públics hagin baixat en audiència –els televisius, sobretot–; després és obvi que són els que d'alguna manera defensarien que ni tan sols hi hagués mitjans públics i que tot quedés al lliure mercat, aquell mercat que tot ho ordena tan correctament, eh?

També sorprèn que alguns facin al·legoria del diàleg, de la negociació i del pacte que vostè, segons ells, ha pogut liderar amb relació al que ells entenen que és part de l'Estat espanyol: País Valencià, Illes i Catalunya Nord –per nosaltres és el nostre propi país–, justament perquè no seria qui s'estaria distingint amb polítiques de diàleg en molts altres àmbits, eh?

En tot cas, també es fa una al·legoria a la independència que han de tenir els mitjans respecte al Govern –desgovernalitzar, despartiditzar–; hi estaríem absolutament d'acord. El que passa, que, després, de qui depenen, els mitjans? De corporacions privades? D'interessos privats? D'anunciant que també imposen les seves agendes? Vull dir que no ens fem trampa, que nosaltres som els primers que estem molt disgustats molt sovint amb el paper que fan els mitjans públics del nostre país amb relació a la pluralitat que entenem que haurien de tenir, amb relació a donar veu a la dissidència política que entenem que hauria de ser absolutament imprescindible per construir una societat democràtica, però també som conscients que hi ha grans empreses que juguen, evidentment, amb la seva lògica publicitària als mitjans i que això també marca continguts.

I em sembla com a mínim de justícia que també fem referència al fet que en els mitjans públics el paper de la publicitat evidentment també té un paper amb relació als continguts. No tot és el paper que hi poden fer el Govern o els partits, que és obvi que tots els que han tingut responsabilitats de govern, o que en tenen, en un moment o altre s'han hagut de sentir dir que ells també estaven jugant o contribuint al condicionament de continguts, de tertulians o dels perfils que han posat al Consell de Govern de la corporació, eh? Jo crec que aquí tothom hi ha entrat, en un moment o altre, i entre ells sovint s'han dit i s'han acusat d'aquestes qüestions.

En tot cas, nosaltres en la passada legislatura vam presentar una moció sobre mitjans de comunicació en què pensàvem que un bon sistema de repartiment de mitjans de comunicació podria tendir a ser aquell que establís per llei, per normativa, que hi hagués un terç de mitjans públics, un terç de mitjans privats i un terç de mitjans comunitaris, en un intent, justament, d'establir límits i de no deixar-ho tot a la lògica del lliure mercat –que, al nostre entendre, res ordena–, i que, en canvi, es pogués reconèixer el paper que fan mitjans de base, amb esforç militant, voluntariós, però que cobreixen també un determinat paper. Que acotéssim el paper dels mitjans privats i que garantís-sim alhora, no?, que hi ha una cobertura de mitjans públics.

En l'actual legislatura –de fet, en el passat Ple– presentàvem una interpellació, que serà a la moció en el Ple que tindrem a final de mes i que segurament han tingut oportunitat de consultar, que fa referència justament a l'espai comunicatiu català i a tot el que té a veure amb el fet de reforçar presència de continguts d'arreu del territori del nostre país –que, per nosaltres, hi insisteixo, són els Països Catalans. I, per tant, doncs, fem també una bateria de propostes relatives a aquestes qüestions. Per tant, en tot això, no m'hi entretindré.

Però sí –i ara ja vaig definitivament al que li volia consultar– que, en el moment en què nosaltres, vaja, vivim i que nosaltres justament volem contribuir a generar, que és que puguem, doncs, decidir lliurement i democràticament –la democràcia importa a alguns només, sembla, en alguns aspectes; en d'altres, no– cap a on ha d'anar aquest país. I si

aquest país fes un referèndum i aquest referèndum aboqués una majoria de partidaris del «sí» a la independència, hauríem d'obrir un procés constituent. I, per tant, entre moltes altres coses, al nostre entendre hauríem de sotmetre a debat popular quin paper han de tenir els mitjans de comunicació, i si aquesta proposta, per exemple, de la CUP, del terç, terç, terç –no ens hem inventat res, ens inspirem en el model equatorià, justament, i d'altres– podria ser, per exemple, un bon model.

Quins creuen que podrien ser aquells elements, aquells vectors, aquells àmbits, que seria interessant que fossin sotmesos a debat i consideració d'un procés constituent? Quin pacte polític, ampli pacte polític –i no només parlo de partits, sinó d'espais polítics, d'agents socials, etcètera–..., quin pacte polític hauríem de buscar travar, a les portes d'un procés constituent, en què poguéssim anunciar que aquest procés constituent sotmetrà a debat, doncs, tots aquells aspectes que aquest pacte polític consideri que ha de poder regular? Què és allò que és important que dels mitjans de comunicació públics, però també privats, debatem entre tots i totes? Quins són aquells aspectes que potser per una cultura política d'inèrcia no s'han debatut i creiem que seria oportú poder-los debatre? Quin paper reservem a l'expertesa, als professionals, a la «tecnocràcia», entre cometes, i quin paper creiem que és oportú que pot tenir la ciutadania en el debat sobre mitjans de comunicació en aquest procés constituent?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula la il·lustre senyora Adriana Delgado.

Adriana Delgado i Herreros

Sí; gràcies, president. Bon dia a tothom. Gràcies, senyor Gamisans, per acompanyar-nos avui, per donar-nos aquestes explicacions. Tot i la limitació de temps que ja hem comentat, bé, han sigut concretes, concises. Poden agradar més o menys, però crec que ha explicat i han quedat clars, els objectius de la Secretaria de Comunicació del Govern: per una part, doncs, fer arribar la informació a tota la ciutadania, amb les decisions i les actuacions polítiques del Govern, i, sobretot, també explicaven aquest objectiu d'aconseguir un sistema audiovisual, com ha explicat, líder i excel·lent.

Nosaltres voldríem demanar dues qüestions en concret: una sobre els ajuts estructurals als mitjans, que, evidentment, doncs, ja ha sortit prèviament, i una mica sobre les crítiques als criteris que hi va haver al congrés de periodistes que va organitzar el Col·legi de Periodistes, si comparteix aquesta anàlisi, i, en tot cas, què s'està fent al respecte.

I també ha parlat del replantejament del conveni amb l'EGM. Voldríem saber també si es manté l'aportació per a l'ampliació de la mostra per les ràtios que finançava també la Generalitat.

I, bé, per acabar, i no té res a veure amb el contingut de la seva compareixença, però com que també n'ha fet esment un altre grup, doncs, també felicitar-lo pel seu pas per Òmnium Cultural i per haver ajudat, segur, a fer d'aquesta entitat una entitat excel·lent i de referència.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Bé, és el temps de resposta per part del compareixent. Abans vull comentar..., ja teníem un primer plantejament de deu minuts de resposta, i perquè la senyora Gabriel tampoc es preocupi pels temps dels compareixents, parlant amb el compareixent i en vista que hi havia una bateria de preguntes dels diferents grups parlamentaris, hem ampliat aquest temps a quinze minuts. També els anuncio que hi ha diferents grups que ja m'han demanat un temps de repregunta. Obrirem un temps de repregunta; com a màxim seran tres minuts per grup, i un temps de resposta, després, de cinc minuts.

Bé, sense més, té la paraula el senyor Miquel Casamitjana Martín. *(Veus de fons.)* Perdoneu, eh? Us he canviat el cognom sobre la marxa; Miquel Garmisans Martín.

El secretari de Comunicació del Govern i Mitjans de Comunicació

Sense la erra, però perfecte, cap problema. No pateixi. Està malament aquí –està malament aquí– *(veus de fons)*, efectivament. *(Veus de fons.)* Cap problema.

Hi ha alguna qüestió més o menys coincident. El tema de la transparència, de conèixer els números –que demanaven el diputat De Páramo, la diputada Marta Ribas, tots plegats–, escolteu, això es pot conèixer. Del portal de la transparència, jo en responc en aquesta legislatura, des dels nou mesos que fa que estic al càrrec. M'agradaria..., per cert, aquests enllaços trencats que ha trobat, notifiqui'ns-els, perquè de debò li ho agrairrem, que ens estranya molt, perquè hi ha un servei molt diligent, a l'hora de tenir-ho tot ben puntual.

Jo no..., escolti, miri, un mitjà que segur que a la senyora Marta Ribas i a la senyora Gabriel i a mi mateix, que en vaig ser un dels socis impulsors..., *Crític* va saber trobar totes aquestes dades, no només la dels ajuts, sinó també la de la publicitat institucional –que, a més, ens van felicitar, doncs– d'aquesta legislatura, d'aquests mesos que portem. Per tant, escolti, si ho sap trobar *Crític*..., són molt bons, eh?, però segur que si ho saben trobar ells també ho poden trobar vostès. El portal de la transparència és una eina molt útil per fiscalitzar la feina que fem al Govern. I segur que..., escolti, ja els ho dic: els ajuts..., *sota, caballo y rey*; està tot escrit, dels ajuts estructurals, li ho asseguro.

Quan deia llegenda, ho deia perquè semblava, doncs, això, que no es pogués saber, que no es pogués saber la xifra. I de 20 milions hem passat a 7, també, per tenir un ordre de magnituds del que estem parlant; no estem parlant de 200 milions, estem parlant de 7 milions d'euros. Si vostès creuen que la dependència dels mitjans i la suposada obediència dels mitjans privats al Govern depèn d'aquests 7 milions d'euros..., no ho sé, pregunti'ls-ho a ells. Jo crec que és una falta de respecte per als mitjans de comunicació de Catalunya. Jo suposo que ens deuran estar escoltant i valoraran el que estan dient, perquè jo, si fos ells, diria: «Home, no em prenguin...», perquè aquí, per uns ajuts estructurals, les regles dels quals tots coneixen abans de participar-hi, i tots hi poden optar –tots hi poden optar–, tots sense exclusió, qui compleixi els requisits que estan escrits i són coneguts... Escolti, si depenem d'això, doncs, els estan dient, no ho sé..., els estan gairebé faltant al respecte, a molts dels mitjans privats d'aquest país.

Més coses. Sobre els lideratges o no-lideratges de la corporació, escolti, no sé si és un mal dia o no és un mal dia; el mes passat sí que és cert que es va perdre el lideratge per unes dècimes, però vint-i-cinc dies del mes TV3 va ser líder, per exemple. Però és que, més enllà dels lideratges –que també ho deia el senyor Pérez–, hi ha múltiples indicadors: el primer, el Centro de Investigaciones Sociológicas –el Centro de Investigaciones Sociológicas–, que, com vostès, també van mirant cada enquesta i cada sondeig que va fent a la ciutadania. També es valoren els mitjans de comunicació, TV3 i Catalunya Ràdio, els informatius dels quals es valoren amb una nota altíssima. Ho fa el Centro de Investigaciones Sociológicas, no ho fem nosaltres; per tant, és un indicador. GfK, un indicador privat i extern, fa anys i panys que posa la nota més alta als informatius de TV3 i Catalunya Ràdio, per exemple; això és una dada que vostès coneixen i que segur que en la comissió de control ha sortit. Per tant, escolti, indicadors, auditories, filtres..., n'hi ha moltíssims, i qualitius, també.

La pluralitat, escolti, als informes del CAC surt. El tema dels tertulians no és cap secret: al portal de la corporació hi ha qui participa i qui no participa a les tertúlies. Això ho poden trobar. Això està escrit. Això hi és. Per tant, aquesta feina la poden fer, si la volen fer. Només aquesta dada.

Al senyor David Pérez, agrair-li l'elogi enverinat, que vostè en sap molt, però no em contraposi el que he dit. Jo el que he fet és parlar d'una lògica de mercat en un territori del domini lingüístic de l'àmbit català i amb governs que volen cooperar. És que la voluntat és recíproca, quan vol haver-hi cooperació; la mà estesa hi és des d'aquí, però és que ens la trobem allà. Crec –i no em toca a mi fer-ho– que, en d'altres tipus d'intents de col·laboració i de mà estesa, no es respon amb la mà estesa, des de l'altra banda. Per tant, aquí hi ha mà estesa i aquí hi ha cooperació perquè els altres governs així ho han manifestat, i són Balears, País Valencià i el Govern andorrà, i també, en part, l'aragonès –hi estem començant a tenir els primers contactes.

Més qüestions que em demanava: la dependència econòmica, deia el senyor David Pérez. Dependència econòmica, no. No. Dependència econòmica, no. Jo he començat posant la comparativa de l'ordre de magnitud també dels trenta-quatre euros, algun any inclús menys –ha arribat als trenta i pocs–, d'aportació pública de la Generalitat cap als mitjans públics, comparant-ho amb els cent seixanta de Dinamarca. No dependència; jo

el que estic dient és que falten diners. Ja ens agradaria que hi hagués més diners per a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

I quan ha parlat de contrapartides..., jo no sé a què s'està referint, la veritat, quan ha parlat de contrapartides.

I també em demanava pel tema de la transparència, la pluralitat... Jo hi insisteixo, els ciutadans de Catalunya –els ciutadans–, el Centro de Investigaciones Sociológicas –ja no diem el CEO, perquè ens dirà que és nostre, però el Centro de Investigaciones Sociológicas, que, com comprendrà, hi tenim una incidència tendent a zero–, el GfK –que és un indicador extern d'un ens privat i també, com deu comprendre, d'un prestigi i reconeixement internacionals–..., si la ciutadania de Catalunya valora tan positivament TV3 i Catalunya Ràdio, per alguna cosa deu ser. No deu ser perquè els ciutadans de Catalunya no tenen criteri, no?, a l'hora de valorar-ho i respondre a les enquestes, dic jo.

La diputada Marta Ribas deia una qüestió..., parlava de què podem fer, si és una aposta de país, amb els pressupostos com a tals, del sector audiovisual, i alhora que no es pot fiar tot a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, però alhora que a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals li falta pressupost. És complicat, eh?, lligar-ho tot; però sí, sí, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, com li acabo de dir, sóc el primer que defensa que no està prou ben finançada –les ràtios de comparació d'euro per habitant d'inversió són evidents–, i la corporació, com vostè sap, fa de tractor de tota la resta o d'una bona part del sector audiovisual del país. I, per tant, té una importància més enllà del que surt i es veu per la tele o s'escolta per la ràdio –TV3 i Catalunya Ràdio, respectivament. Veurem, si tenim pressupostos, què podem arribar a fer en determinats àmbits.

El tercer sector, que deia vostè..., hi té tota la raó, i celebro que hi incideixi. La Direcció General de Mitjans, amb Jordi del Río al capdavant, doncs, està portant també l'elaboració d'un decret que està en el tràmit..., estem acabant la memòria d'impacte econòmic i es posarà a exposició pública els propers mesos. I, per tant, és una qüestió que n'hem parlat també amb el tercer sector i que ens prenem molt seriosament, perquè és una llacuna. I és evident que falta regular-ho, perquè és veritat que no tot són emissions pirates amb finalitat comercial, clar que sí. Les que volem perseguir i les que hi estem a sobre són les que tenen una finalitat estrictament comercial i lucrativa, i, a més a més, són sorprenents, les xifres que mouen.

Més coses. El tema de la Televisió Espanyola a Catalunya, diputada Ribas, sí. Sí, sí, perfecte, però és que aquí costa, i no depèn de nosaltres. Nosaltres..., la bona voluntat hi és tota. Jo tinc una bona relació amb la direcció i amb molts dels caps de programes d'informatius d'aquí d'aquesta casa, de Televisió Espanyola a Catalunya, però és que és molt difícil amb qui tenim a l'altre costat, de Govern, de moment. Per tant, complex.

L'Agència Catalana de Notícies..., també celebro que s'hi refereixi, que sempre la tenim com una mica menystinguda, i aquest Govern ens la prenem molt seriosament. Per primera vegada, amb aquest pressupost sí que ja li puc dir que tindrà 200.000, 250.000 euros més de pressupost per a aquest any següent, eh?, per poder normalitzar..., perquè vénen també d'una retallada pressupostària draconiana, els últims anys. I, per tant, doncs, això és una voluntat d'aquest Govern; amb el pressupost inicial que tenim, aquesta és la voluntat.

Els mitjans locals. Home, ens la creiem moltíssim, la importància dels mitjans locals. Pensi que els ajuts estructurals hi són. Li deia abans el tema de l'HbbTV per ser més eficients a l'hora d'atorgar els ajuts estructurals que ens facilita la xarxa de comunicació local, una xarxa que vostè coneix molt bé. I, home, aquesta funció també la fa la xarxa, i el Govern de Catalunya hi acompanya també amb publicitat, com explicarà el secretari de Difusió. I també són els mitjans que estan en el primer ordre; hi ha una prioritat, ens els creiem. I, escolti, un servidor és de comarques, i, per tant, se la creu molt, la comunicació de proximitat, pel valor que aporta i pel valor de proximitat, de credibilitat i de confiança que mereix als ciutadans de territoris de proximitat. I aquest país, com bé saben, és un cas estudiat a universitats europees per la capillaritat que té en les seves publicacions locals i comarcals.

Més coses. Esperanza García, diputada del Partit Popular de Catalunya, m'acusava de continuista. Jo no sé si és continuista o no; jo, home, humilment, crec que no. Li he parlat de la petita FORTA, això que estem intentant fer en altres territoris, doncs, o que

intentarem impulsar de bracet dels altres governs, per tal de compartir i de sumar recursos i esforços i d'optimitzar, de poder fer de central de compres als públics i als privats i ampliar-los el mercat, perquè al final els hem d'ajudar que facturin més. Hem parlat dels canvis en els ajuts estructurals, que són substancials. Li asseguro que són substancials, i ho veurà: es podrà comparar un document d'un any i el document del nou any quan elaborem les bases de les subvencions, i, per tant, home, continuista, miri...

Dependència del sector? El mateix que li he dit al diputat De Páramo i al diputat David Pérez: si la dependència és d'aquests 7 milions, escolti, està dient que és un sector que està al nostre dictat; no ho sé, de veritat... M'ha citat Telemadrid, Canal Sur i ETB. ETB..., pensi en la dimensió que té el País Basc..., i Navarra, però el País Basc, en habitants, és poc comparable amb la dimensió que té Catalunya. Telemadrid..., escolti'm, millor que no entrem a parlar de Telemadrid, perquè crec que potser prendria mal, si entréssim a parlar de Telemadrid. I Canal Sur... Doncs, ara ha caigut en audiència; sí, home, perquè a Telemadrid hi han passat coses, i moltíssimes coses que no són objecte d'aquesta compareixença, però la gestió de Telemadrid crec que no és per posar-la al frontispici com a exemple de bones pràctiques i de televisió pública no sectària, diguéssim, per dir-ho fàcil i clar. A Canal Sur han caigut fins on han caigut també els límits d'audiència, efectivament.

Per cert, una cosa, un fet que destacava el David Pérez, el diputat David Pérez: sí, sí, jo m'he referit al lideratge, però sense oblidar, evidentment, la pluralitat i tot el que en deia. I ja m'he referit al fet que el tema dels tertulians es pot conèixer, al fet que els temes de l'auditoria que es fan –no només vostès, sinó el CAC i tothom– i les valoracions que es fan..., si la ciutadania ho valora amb una nota tan alta, per alguna cosa deu ser, dic jo –dic jo.

Ha parlat inclús de llibertats democràtiques, diputada García. Escolti, de debò, crec que ja li ho he contestat. Atemptar contra les llibertats democràtiques o posar en perill les llibertats democràtiques..., escolti, això no és Corea del Nord, de veritat, eh? I aquí hi ha un pluralisme, hi ha un..., tot. Estem aquí asseguts, vénen cada divendres –cada divendres primer de mes– els representants dels mitjans públics. No la hi compro en cap cas, aquesta afirmació.

I una altra, que no recordo qui l'ha fet, parlant del repartiment..., escolti, jo, la veritat, la professionalitat dels directors dels mitjans de TV3 i Catalunya Ràdio..., tenen una trajectòria que els avala, i els han triat els membres del Consell de Govern de la corporació; uns membres del Consell de Govern que han triat vostès, en aquest Parlament. I la qualitat i la trajectòria dels dos directors dels mitjans públics crec que estan fora de tot dubte. I em sap greu que qüestionï la seva professionalitat i insinuï que estan al dictat de no se sap ben bé què.

Diputada Delgado, i després la diputada Gabriel, que no la voldria deixar per a l'última, però ha dit qüestions molt interessants. *(Pausa.)* Vaig a la diputada Gabriel: models de la corporació per a futurs anys, procés constituent... Certament, hi ha debats a la corporació molt interessants; el debat de la cogestió, per exemple, que han presentat un grup de treballadors. És molt interessant veure fins a quin punt models d'altres territoris o d'altres latituds, doncs, s'han implementat amb èxit en països tan poc sospitosos..., que ningú s'espanti, amb això de cogestió, eh? Escolti, Alemanya..., vull dir, no és Veneçuela, diguéssim, eh?, i, per tant, són models que han funcionat amb èxit, i s'estan fent propostes en molt bon sentit que segur que hem de tenir en compte i que tindrem en compte. De fet, quan s'han presentat aquests projectes..., el Govern hi està representat i hi estem en permanent contacte. El procés constituent haurà de ser segurament un procés ciutadà que toqui moltíssims àmbits, i evidentment un d'ells és el dels mitjans de comunicació públics. I en això serem molt receptius a totes les propostes que puguin haver-hi, li ho ben asseguro.

La publicitat als continguts..., sí, clar. El que passa, que TV3, per citar-ne un exemple, ha baixat els anys de crisi, ha caigut fins als 60 milions de recaptació de publicitat –ha caigut, si no ho recordo malament, des dels 100 o més que recaptava–, i aquesta és una prioritat: tornar a poder incrementar aquest volum de recaptació. Això, a costa de què? Home, sempre amb alguns límits, amb el llibre d'estil o el codi deontològic, evidentment, que han de ser-hi, però també hem de ser conscients que tots aquells diners que puguem recaptar per la via publicitària sense unes hipoteques que contravinguin el

codi deontològic o el mateix llibre d'estil, doncs, han de ser explorats, perquè, com més milions d'inversió publicitària vinguin, menys milions hi haurem de posar del pressupost públic.

La diputada Delgado, de Junts pel Sí..., doncs, sí, tota la raó. El divendres passat, al congrés de periodistes, el director de *Vilaweb*, precisament, en Vicent Partal, va fer una crítica a com estava funcionant fins a dia d'avui el sistema d'ajuts als mitjans digitals en concret. I em va sorprendre, la crítica, perquè la crítica al sistema dels ajuts, l'entenc, però que també digués que la Generalitat estava permetent això... Home, estem fent tot el possible per canviar-ho. Ell ho sap, perquè ens hem vist com a mínim en dues ocasions –una, dijous mateix, i una altra, segur, amb el director general de Mitjans i amb el director general Clotet també–, i sap... Hem parlat amb tot el sector en múltiples ocasions per tal d'acabar de posar unes regles del joc molt més clares i evitar la trampa, perquè és totalment cert –hi estem totalment d'acord– que amb diner públic no podem estar finançant el *clickbait*, eh? Allò que es fa tan habitualment, de l'audiència per l'audiència, amb diner públic això no ho podem estar tolerant.

És evident, diputat Pérez, que l'audiència hi ha de ser i hi és, i la difusió –en mitjans, per exemple, escrits– hi ha de seguir sent i tenint un pes, i el tindrà, no desapareixerà. El que diem és que la ponderació o la partida econòmica que s'hi destinarà baixarà –tindrà una ponderació menor–, i tindrà més ponderació el de la contractació per tal que hi hagi, doncs, més gent treballant, més professionals treballant en el sector.

Per últim, la diputada Delgado em demanava sobre l'estudi general de mitjans que estem reconsiderant..., que els explicava que venim del baròmetre de comunicació, que l'EGM, doncs..., l'ampliació de la lupa, de la mostra, a Catalunya; que si en un àmbit és rellevant és en el de la ràdio, certament. I en aquest àmbit sí que hi ha el compromís del Govern de mantenir l'aportació per tal que no es redueixi el volum d'enquestes que es faran, per tal de ser el màxim d'eficients, amb aquest estudi d'audiència, i que li resulti útil al sector. Sobretot això ho fem perquè resulti útil al sector; si no, no tindria cap sentit, que ho féssim.

Agraït.

El president

Moltes gràcies. Passaríem, doncs, al torn de repregunta per part dels grups parlamentaris. I en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Fernando de Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Gracias, presidente. Me permitirá empezar con una reflexión. Cada viernes, en la comisión de control, que se hace además en esta misma sala, se consigue una cosa insólita, en el Parlamento de Cataluña, y es que la señora Llorach pone de acuerdo a toda la oposición, ¿no? –lógicamente, no nos pone de acuerdo con el Gobierno, en nuestros argumentos.

Usted ha conseguido lo mismo hoy, o sea, le felicito porque ha conseguido que Catalunya Sí que es Pot, el Partido Socialista, el Partido Popular, Ciudadanos, que pensamos distinto en muchas cosas... De hecho, en el Parlamento conseguimos pocos acuerdos; nos gustaría conseguir más acuerdos, pero en cambio aquí estamos de acuerdo siempre, ya sea que venga el secretario de Comunicación, ya sea que venga la presidenta de la corporación catalana, ya sea que venga el director de TV3. Ustedes parece que son lo mismo, porque utilizan exactamente los mismos argumentos.

Yo lo invito, si quiere, a que le envíe un correo, porque usted ha utilizado –le enviaré transcripciones– los mismos argumentos que utiliza la señora Llorach, que utilizan los señores de Junts pel Sí y que utilizan los señores directores de Medios de Comunicación. Déjeme, entonces, que yo sospeche que a lo mejor es que ustedes se parecen mucho, o a lo mejor es que ustedes empiezan a ser lo mismo.

Ha empezado usted a hablar de fragmentación, también, en sus argumentos. No son 7 millones; no engañen en sede parlamentaria. Son 29 millones, son 30 millones, lo que dedican a publicidad institucional. No fragmenten también en eso. No nos venga con que son 7 millones.

Y luego, otra cuestión: sabemos quiénes son los Reyes Magos de los medios de comunicación, no nos tome el pelo. Le están hablando cuatro grupos parlamentarios con

el mismo argumento. Yo entiendo que usted tiene una labor difícil, que es venir aquí y tener que defender su trabajo, y lógicamente eso no es fácil, y más en sede parlamentaria, pero hay aquí algunos diputados que llevamos un tiempo trabajando en la corporación y algunos en los medios de comunicación, y, hombre, yo no le pido que usted me reconozca quién descuelga el teléfono, pero tampoco nos engañe de esa manera.

Y después, respecto a la cuestión de lo de Òmnium Cultural, si alguien se ha sentido ofendido..., nosotros ya estamos acostumbrados. La presidenta de la corporación tiene carné de Convergencia y no pasa nada; por tanto, esto es una práctica común en este Parlamento y no es ninguna novedad. Por tanto, les pediría que no se ofendan, igual que no nos ofendemos nosotros.

Y respecto al tema de las subvenciones y de la página web, no me diga que lo notifique yo. Yo si quiere se lo notifico, no tengo ningún problema en enviárselo o incluso en hacer una reunión con usted personalmente y explicárselo, pero hagan ustedes su trabajo, que no tengamos que esperar a que vengan ustedes a una comparecencia y yo le tenga que traer el papel de que el anuncio se ha retirado. Me imagino que ustedes tienen equipo, tienen funcionarios, tienen personal –que pagamos todos, entre otras cosas– que se puede dedicar a cumplir su función, y que no tengan que ser los diputados, cuando usted viene a comparecer, los que le tengamos que decir cómo tiene que hacer su trabajo.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre senyor David Pérez.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. A veure, senyor Gamisans, no s'enfadi; si no... Clar, estem aquí, a la comissió, i diem...

A veure, parlem del CEO, d'acord? El CEO serveix com a referència; si serveix el CIS, serveix el CEO. CEO, quarta onada 2010. Credibilitat de la informació de TV3, 56,2; l'última onada: 41,3. Hem perdut 15 punts. Vostè està encantat de la vida, amb això? Jo no –jo no. Dades d'audiència, d'un any per l'altre: hem perdut 3 punts, del 13 a l'11. Vostè està content? No. Jo no estic content, senyora Irene Rigau; jo no estic content. No passa res; això... Tu no pots dir: «És que som líders.» Escolti'm, anem enrere. Anem baixant en tot: en credibilitat, en pluralitat i en audiència. Ja no sou líders en moltes franges horàries.

I això que nosaltres diem és un advertiment, no s'ho prenguin malament; és un advertiment que no anem bé. I si vostè em diu: «La pluralitat està garantida amb el fet que som líders en audiència», anem fatal. Perquè, per exemple, a la ràdio no són líders, o perquè, per exemple, de vegades ens guanya Telecinco. Què vol dir? Que Telecinco és la més plural de totes? Veritat que no? Veritat que no és així? Doncs, no ho diguin més, que són plurals perquè són líders. No ho digui més, perquè no és veritat –no és veritat.

Segona qüestió. És veritat, eh?, i jo el felicito; diu: «És que això de parlar amb els altres funciona quan hi ha mà estesa.» Té tota la raó del món, o sigui, si davant et trobes una paret, no hi ha res a fer; però si hi ha mà estesa, es pot fer, no fa falta anar-se'n. I hi ha mà estesa, es pot trobar mà estesa, i aquest és el camí: diàleg, negociació i pacte. Hi ha gent a qui no li agrada. Això de diàleg, negociació i pacte, hi ha gent a qui no li agrada. I quin és el camí, si no? (*Rialles.*) No, no riguin. Quin és el camí, si no és diàleg, negociació i pacte? Quin és l'altre camí? Ha d'haver-hi diàleg, negociació i pacte.

I, per últim, el nomenament dels càrrecs es va fer de manera cremallera entre Esquerra i Convergència. Ho diem tots els grups de l'oposició, ho diu el Col·legi de Periodistes, ho diuen la majoria d'editorials que es van fer en els mitjans públics i mitjans privats –escrits i radiofònics–, ho diu la primera cadena de ràdio d'aquest país. Ho diu *tothom!* No passa res, es va fer així. Però no diguin que no es va fer així, es va fer *així!* Ho diu el Col·legi de Periodistes!

El president

Diputat, ha exhaurit el temps.

David Pérez Ibáñez

I nosaltres pensem que aquesta no és la millor manera de nomenar els càrrecs, perquè això sí que –i acabo, president, que compartim corbata, avui– té a veure, finalment, amb la pluralitat.

El president

Gràcies, diputat. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Dos elements. Jo abans..., sóc qui li ha dit, sí, que els van nomenar per repartiment partidista –que ja no és governamental, sinó partidista–, els càrrecs de la «corpo», i m'hi reitero. La veritat és que ja no cal repetir les paraules que acaba de fer el diputat David Pérez.

No hi he insistit massa abans, però la veritat és que en les seves respostes, doncs... Sí, no té més remei que insistir-hi, en el fet que mirin aquesta frase, que potser vostès apliquen en un altre aspecte ideològic –jo l'aplico als mitjans públics de la corporació, que crec que han de ser de preocupació de tots, també del Govern–, que és que hi ha processos de desconnexió que poden arribar a punts de no-retorn. I això és el que ens està passant actualment amb el públic, amb l'audiència, i TV3 i Catalunya Ràdio. Processos de desconnexió per manca de pluralitat..., jo no els dic tant de pluralitat política, sinó de pluralitat de veus socials: hi ha molts sectors socials que no se senten representats en els mitjans de la corporació, que no veuen les seves lluites reflectides en els mitjans de la corporació.

A mi això em preocupa, perquè és «la meva» –la meva tele, la meva ràdio–, i, a més, com a diputada, em sento especialment implicada en el seu control. Perquè s'està perdent en credibilitat i perquè, a més, hi ha sectors que són no només el futur sinó també el present –constantment ho diem–, que són la infància i la joventut de Catalunya, que no estan connectant amb TV3 i amb Catalunya Ràdio, i, en canvi, estan connectant amb altres mitjans. I, per tant, tenim un problema que pot arribar a un punt de no-retorn. Crec que, més enllà de la reflexió que reclamem constantment als qui en són els principals responsables, que és el Consell de Govern de la corporació, des del Govern estaria bé que també es fes.

I li reitero només una de les preguntes concretes que li he fet abans, perquè no n'he obtingut resposta, que és respecte a la Llei del dret a la informació: si han reprès o no han reprès les gestions per fer un projecte de llei en aquest sentit, o, com en molts altres casos de lleis que hauria de fer el Govern, ens agafem la responsabilitat des del Parlament els grups parlamentaris i ja farem proposta des d'aquí. Preferiríem que sortís del Govern, però digui'ns-ho, perquè és que, si no, de debò que el nostre grup parlamentari s'hi posarà.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Bé; gràcies, president. Em sobta. Em sobta que a vostè l'alarmi que es parli del fet que la qualitat democràtica baixa quan els mitjans de comunicació no són independents, entre altres coses perquè, al marge de la gestió, al marge de la transparència, del dret a la informació i que aquesta informació sigui veraç, lliure, neutral i independent dels poders públics, també és un indicador de la qualitat democràtica, i, per tant, l'afirmació és més que escaient.

Dit això, no és una falta de respecte als mitjans privats, dir que el fet que..., quan alguns reben una acta d'inspecció d'Hisenda per determinat nombre de milions d'euros, i mesos després reben una ajuda directa de determinats milions d'euros..., doncs, home, en alguna cosa crec jo que afectarà la viabilitat de l'empresa. Seria, com a mínim, jo no sé si poc rigorós o ingenu negar aquesta realitat, quan, a més, es produeix amb certa assiduïtat.

Miri, que els mitjans de comunicació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals estan clarament polititzats és una cosa que diu no només l'oposició avui i la

legislatura passada, sinó que fins i tot el senyor Homs, quan parlava d'això..., sap què deia? Deia que el Govern el que volia era «controlar el relat». Això és el que deia el senyor Homs aquí: «controlar el relat».

Dit això, sí, a més, els mateixos treballadors i els comitès d'empresa de TV3 i Catalunya Ràdio, després del nomenament en cremallera, tal com s'ha dit aquí, fan un comunicat on es diu: «Es consolida el control del Govern sobre els mitjans públics al servei de tota la societat», vaja, és que això no és una opinió partidista, és que això és la descripció immediata de la realitat que tenim a Catalunya amb els mitjans de comunicació *públics*, i amb un servilisme respecte dels privats.

A mi em preocupa també, escolti, que vostè em digui que és que TV3 i Catalunya Ràdio, com que estan controlats, com que són líders en audiència –aquesta part ja no–, són fantàstics. Escolti, es cremen constitucions, s'insulten partits polítics, es retuitegen mems ofensius per a partits que voten milers de catalans, hi ha una manipulació informativa en el que es va produir amb la senyora de la CUP de Berga; hi han amenaces i insults quan un representant polític està sent entrevistat en la cadena, amb un faldó on tots els missatges de Twitter que apareixen..., entre ells hi apareixen insults. Miri, això no és neutralitat informativa. *No ho és*. No ho és, i, a més, els hauria de preocupar. Els hauria de preocupar, perquè després de vostès potser ve un govern d'un altre color, però vostès hauran laminat la qualitat democràtica que vivim a Catalunya per fer ús dels mitjans de comunicació *només* com a instrument de benefici partidista.

El president

Gràcies, diputada. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula la senyora Anna Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Sí; molt breument. Ho deia abans, per nosaltres és clau que hi hagi uns mitjans públics que connectin amb el conjunt de la població, o, dit d'una altra manera, com deia la diputada Ribas, que no desconnectin determinats sectors de la població. I ho hem dit en diverses ocasions, jo no sóc la diputada que estic a la comissió de control de la corporació, però és evident que, al nostre entendre, hi ha un biaix de classe fins i tot en el que transmetem a partir dels mitjans públics.

De fet, m'atreviria a dir que hi ha un biaix de classe, un biaix fins i tot de raça o d'ètnia, i és evident que hi ha un altíssim biaix de gènere. I volia aprofitar la intervenció per focalitzar-ho aquí, i no perquè cregui que és més important que les altres dues qüestions que he dit, sinó perquè les dades són absolutament alarmants, no? Coneixeu sobradament –imagino– la iniciativa «On són les dones?», un conjunt d'activistes militants que, com passa sovint..., gent que posa temps de la seva vida a fer feina no retribuïda però absolutament essencial, i fan recomptes: seleccionen uns quants mitjans, monitoren quantes dones hi apareixen, i ens adonem que les dades són absolutament alarmants.

També ens adonem que en els llocs de direcció de responsabilitat política sovint hi ha només homes. Jo no dic que vosaltres no pugueu tenir sensibilitat amb relació a les qüestions de gènere i feministes, però també és veritat que les dades que aboca la iniciativa «On són les dones?» diuen que aquells programes o aquells mitjans que estan dirigits per dones augmenten sensiblement la presència de dones en els seus programes. Per alguna cosa deu ser, també.

Per tant, no és tant una pregunta com jo crec que compartir amb vosaltres una reflexió que coneixeu sobradament: no ens podem permetre mitjans públics que tinguin un biaix tan clar des de la perspectiva de gènere, i no ens podem permetre uns mitjans públics que tinguin un biaix tan clar amb relació a la classe. Perquè si les dones som el 50 per cent de la població, en aquest país la classe mitjana o la classe alta és un percentatge molt, molt petit, molt inferior. Per tant, ni les dones podem estar infrarepresentades..., però és que sobretot les classes populars, allò que pensen, allò que senten, i que és divers, eh?, que no és homogeni... Que, si analitzem per què alguna gent mira determinats programes de comunicació, costa trobar-hi explicacions racionals, no?: com es poden preferir determinats programes de televisió porqueria a documentals d'altíssim nivell i qualitat? En tot cas, això remet, segurament, a moltes altres qüestions.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, per últim, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, la il·lustre senyora Adriana... (*Veus de fons.*) No? (*Veus de fons.*) Doncs, passàrem ja directament al temps de resposta per part del senyor Miquel Gamisans, per un temps màxim de cinc minuts.

El secretari de Comunicació del Govern i Mitjans de Comunicació

Gràcies, president. El diputat De Páramo em deia que enganyava. No, no; de debò, són 7 milions i escaig, els de l'any passat. És que està publicat. (*Veus de fons.*) No, no, però és que la publicitat institucional és un altre apartat; compareixeran després i ho podran preguntar, però no ho barregi, que vostè sap com va, aquest negoci. No em faci trampa, vostè, que jo no n'he fet. Estava parlant dels ajuts estructurals i dels ajuts que vostès denominen «subvencions»; nosaltres els denominem «ajuts», tal com està a l'objecte de..., eh? Per tant, no fem cap engany.

Els mateixos arguments que la presidenta de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Home, clar, doncs, com tothom: si hi ha arguments que són empírics, que són científics, i hi ha enquestes que diuen això, és normal, que els diguin. I quan vostès..., vostès també diuen el mateix, també sembla que facin una UTE, en determinats temes. Llavors, escolti, hi ha arguments que, ho reitero, són enquestes del CIS, són indicadors de qualitat de GfK i són molts altres indicadors que la ciutadania de Catalunya valora i valora bé.

Bé, sobre Òmnium Cultural, no hi entraré. Jo, amb molt d'orgull, l'any 2002 vaig estar a l'equip que va, per dir-ho d'alguna manera, oxigenar l'entitat i hi va portar el canvi. I, per tant, amb molt d'orgull..., i molt orgull de veure com està avui en dia, amb més de cinquanta mil socis, havent prescindit dels ajuts públics –havent prescindit dels ajuts públics.

La notificació. D'acord, sí, sí, té tota la raó: nosaltres hem de fer la nostra feina, però li agrairia que, si detecta qualsevol dada... Tenim, escolti, quan deia «personal, funcionaris», tal..., altament qualificats i que fan molt bé la seva feina, alguns dels quals els veig per aquí. Per tant, de debò, eh?, ha sigut una de les grans sorpreses, això d'entrar a l'Administració i trobar aquells mites de: «Els funcionaris, els funcionaris...» Escolti, hi ha gent molt i molt bona, dintre de l'Administració.

Deia el diputat David Pérez... Clar, ara em deia: «No, és que hem perdut el lideratge respecte al 2010», però a la primera intervenció m'ha dit que no em fixés en l'audiència. Llavors, no sé si m'he de fixar en l'audiència, perquè és molt important..., i ara em deia que no ho és tant, que me n'oblidés, o que era molt important, que havíem perdut el lideratge. No sé si la part bona és la de la primera intervenció o la de la rèplica. No és que siguem líders perquè som plurals –que també–: som líders i hem estat líders, i durant la major part dels mesos d'aquest any hem estat líders, i el lideratge és important, i en una televisió pública és veritat que aquest és un debat amplíssim que segurament no hauríem de, diguéssim, focalitzar només en el lideratge pel lideratge –té tota la raó–, però és que som plurals també... Escolti, és que, miri, ja sé que són privades, eh?, però també estan subjectes a algunes de les normatives que se'ls aplicarien, i, a les darreres eleccions estatals, Tele 5 i Antena 3 van dedicar zero minuts al que representaria Junts pel Sí, a Esquerra i al Partit Demòcrata –zero minuts. Ja sé que són privats, eh?, però, escolti, aquí... I els índexs de pluralitat, li ho reitero, faci'n una comparativa: miri tertúlies a una i a les altres.

A la diputada Esperanza García, amb tota l'estima i consideració que li tinc –i ho sap–..., jo recordo un espai, un divendres a la nit, en hora de màxima audiència, el programa *Actualitat política* –si no ho recordo malament–, de deu, dotze, quinze minuts, aproximadament –que, a més, li ho vaig fer notar–, en què parlaven de vostè de manera fantàstica i li feien un seguiment, a vostè, en la seva activitat com a advocada; *Zero política*, el recordarà perfectament, aquest reportatge. Doncs, aquest reportatge que li van fer, m'agradaria veure'l –m'agradaria veure'l– en una altra televisió pública de categoria similar a la de TV3, per exemple, a la televisió pública espanyola, per posar-ne un exemple, en què el seu partit té responsabilitats. M'agradaria veure un reportatge com el que li van fer a vostè..., m'agradaria moltíssim veure'l també amb un diputat a Madrid, per exemple, el senyor Homs –que se l'ha citat aquí– o el senyor Rufián, per exemple, per dir-ne dos exemples a l'atzar, eh?

Bé, escolti, jo no vull entrar a fer aquí una comissió de control de la ràdio i la televisió públiques, perquè ja ho tenen, això, el primer divendres de cada mes, i no em toca. I, hi insisteixo, els directors... És que, de veritat, els directors dels mitjans, els nomena el Consell de Govern, el Consell de Govern que han nomenat vostès, aquest Parlament; causa-efecte. Per tant, escolti, no sé què m'estan explicant.

I els exàmens, li pregaria també... Jo entenc que han de fer una auditoria i que han d'anar a fer una auditoria contínua, però els exàmens a final de curs també, si us plau. I estem a mig curs, eh?, d'aquesta legislatura. Per tant, ja ho entenc, i els exàmens a final de curs els jutja la ciutadania (*veus de fons*) i en auditar, sí, cada dia, però, escolti... Per exemple: «Escolti, molt malament» –deia el diputat Pérez– «l'audiència». En això de si l'audiència era important o no, em deia: «Catalunya Ràdio és segona» i tal. Sí, home, però Catalunya Ràdio, com vostè sap, a l'onada de l'EGM del juliol va ser la millor xifra dels darrers cinc anys –la millor xifra dels darrers cinc anys. Per tant, escolti, no està malament, diria jo, per haver començat un nou equip a portar-la.

Deia: «No estem d'acord en com es fan els nomenaments.» Canviï la llei, està a les seves mans. Per tant, jo no..., no sóc jo, qui ho ha de dir, això.

Del tema del dret a la informació, diputada Ribas, en prenem nota. En vam fer una jornada al Mercat de l'Audiovisual de Granollers, però en prenem nota, perquè és veritat que no ho hem desenvolupat prou. N'hem pres nota i li'n direm alguna cosa –doni'ns un mes de marge–, perquè és molt interessant.

Què més? Hi insisteixo, si hi ha retuits o no, a això ja hi responen els qui hi han de respondre, diputada García, els divendres, eh?, el primer divendres de cada mes.

El biaix de gènere. Sí, sí, escolti, la titular del departament al qual estic adscrit, la consellera Munté, és una de les entusiastes, diguéssim, de la campanya «On són les dones?», i així ens ho ha traslladat, i així ens hi insisteix i així em consta que també –com els han explicat també en alguna comissió de control– s'està fent tot el possible per tendir a corregir-ho. I té vostè tota la raó, i la meva, diguéssim, complicitat en aquesta temàtica.

Diria que no em deixo res. Si em deixo alguna qüestió, escoltin, estic a la seva plena disposició, saben on sóc, i endavant.

El president

Bé, moltes gràcies. En nom de la Mesa i de la mateixa comissió, agrair al senyor Miquel Gamisans, que ve acompanyat, com ja he dit a l'inici, dels senyors Jaume Clotet i Jordi del Río, la seva presència.

I, si els sembla, suspendrem la sessió durant un temps de dos minuts.

La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del migdia i tretze minuts i es reprèn a tres quarts de dotze i set minuts.

El president

Doncs, reprenem la sessió de la Comissió d'Afers Institucionals.

Compareixença del secretari de Difusió i Atenció Ciutadana per a informar sobre el programa d'acció de govern

357-00149/11

I passaríem ara al segon punt de l'ordre del dia, que és la compareixença del senyor Jordi Vilajoana i Rovira. Des de la Mesa i en nom d'aquesta comissió donem la benvinguda a l'honorable senyor Jordi Vilajoana i Rovira, que ve acompanyat del director general de Difusió, el senyor Ignasi Genovès i Avellana, i del director general d'Atenció Ciutadana, el senyor Jordi Graells i Costa.

Per començar, ja donaríem la paraula al senyor Vilajoana, per un temps màxim de vint minuts, i, després, als diferents grups parlamentaris, per un temps màxim de set minuts, com hem fet en l'altra compareixença.

El secretari de Difusió i Atenció Ciutadana (Jordi Vilajoana i Rovira)

Moltes gràcies, president. Lletrada, vicepresidenta, secretària, bé, per mi –ho deia ara al president– és una gran satisfacció, tornar a estar en aquesta casa en una com-

pareixença. Durant cinc anys de la meua vida, cada primer divendres de mes venia a aquesta casa per explicar com anava la televisió de Catalunya –abans hi ha hagut aquí una intervenció jo crec que molt intel·ligent per part de l'amic Gamisans–, però, ho repeteixo, em fa una especial il·lusió tornar a estar en aquest Parlament, concretament en una comissió. Hi vinc sovint per altres raons, però en aquest sentit poder participar aquí em sembla, de veritat..., em dóna molta satisfacció.

Bé, en aquests moments els parlaré com a secretari de Difusió i Atenció Ciutadana, que és aquests anys la meua responsabilitat en el Govern, i dir-los que té com a voluntat potenciar tots els serveis que puguin afavorir l'aproximació de la ciutadania a l'Administració de la Generalitat, però també fer una aposta per la major difusió dels esmentats serveis. Un dels elements de què disposa el Govern per comunicar-se amb la ciutadania són les campanyes de publicitat institucional, entenent el concepte de publicitat institucional com aquella que duen a terme les administracions de Catalunya, incloent-hi les administracions locals i supralocals, en tots i cadascun dels àmbits d'actuació corresponents.

Com deuen saber, l'anterior legislatura va estar marcada per una certa recuperació de la inversió publicitària amb relació a l'anterior legislatura, que va tindre una situació complexa, en aquest sentit –va haver-hi, en aquesta anterior, una forta contenció pressupostària. Doncs, bé, informar-los que aquesta recuperació de la inversió publicitària s'ha consolidat en l'actual legislatura, iniciada aquest any 2016, a l'entorn dels 30 milions d'euros per exercici.

Durant aquesta legislatura, és a dir, des del mes de gener, s'han dut a terme campanyes publicitàries que poden ser agrupades en tres grans tipologies: les de foment dels valors cívics, les que tenen com a objecte la promoció de béns o de serveis, i les campanyes informatives de caràcter puntual.

Del primer grup, vull destacar-ne especialment tres: la primera pretén donar compliment a l'ambiciosa Llei 19/2014, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, aprovada per aquest Parlament. Amb l'eslògan «Entra a casa teva», el Govern informa que hi ha instruments a disposició de la ciutadania que permeten l'accés a la informació pública, la consulta de dades i la participació en la presa de decisions polítiques.

La segona de les campanyes que vull destacar apel·la a la vocació d'acollida del poble català: «Persones refugiades, persones ben vingudes». S'emmarca en els treballs del Comitè per a l'Acollida de les Persones Refugiades, que integren des de fa un any diversos departaments de la Generalitat, el món local i les principals entitats i organitzacions que treballen amb aquest col·lectiu.

L'objectiu de la campanya és sensibilitzar la ciutadania en el sentit que Catalunya és un país que vol i pot acollir persones refugiades, ja que el refugi és un dret, és un acte de justícia. La campanya ha de crear un vincle d'unió entre l'acollida de persones refugiades i la ciutadania sobre la base d'un conjunt de valors bàsics de la nostra societat. Catalunya és una terra d'acollida, Catalunya està disposada i preparada per rebre un contingent de persones refugiades, i, com a país, compta amb una llarga història de compromís amb les víctimes dels conflictes i sempre ha estat un referent de solidaritat i acollida. Pel que fa a la difusió de la campanya, s'ha inserit en televisió, ràdio, mitjans impresos, internet i exteriors. El període de difusió ha estat del 22 de juny al 31 d'agost.

Per últim, del conjunt de campanyes que fomenten valors cívics, és important posar en relleu la campanya de trànsit d'enguany, que porta per lema «Al volant, tria el bon camí». La iniciativa té l'objectiu de reduir el nombre d'accidents i el nombre de víctimes, i també aconseguir la reflexió dels adults sobre aquells aspectes importants i fonamentals per a una mobilitat segura, i que la ciutadania consideri que en la majoria dels casos els accidents són totalment evitables.

Les decisions que es prenen abans o durant la conducció poden tenir conseqüències irreversibles en la nostra vida i en la dels altres, i alguns dels missatges que s'han introduït en aquesta campanya..., molt contundent, i que, a més a més, ha funcionat, en el sentit que s'ha reduït el nombre de víctimes; jo no diria que sigui per raó de la campanya, sinó que, pel conjunt d'esforç que s'hi està fent, hi ha una reducció de víctimes aquest any significativa, superior al 20 per cent.

Deia que els missatges que es donen són, primer: «En Pau va triar no posar-se el cinturó. En Pau ara és mort.» El tema de no utilitzar el cinturó és un dels problemes més clars que hi han en el tema dels accidents automobilístics greus. El segon és: «L'Anna», que en aquesta comunicació surt, i diu: «va triar agafar el mòbil, i ara la seva filla és morta». La segona causa d'accidents més clara és el tema del mòbil. Els ciutadans utilitzen el mòbil conduint, i hi ha també un concepte molt clar: si mires el mòbil, no veus la carretera. I aquest és un altre factor molt determinant en què volíem insistir per evitar aquests accidents que s'estan produint.

La campanya s'insereix en televisió, ràdio, mitjans impresos, internet i cinema. El període de difusió és del 15 de juliol al 31 de setembre del 2016, fent-la coincidir amb les dates de major mobilitat de vehicles –punts, vacances, etcètera–, i s'emmarca en la ferma voluntat del Govern de seguir fomentant una dinàmica positiva en aquest camp, tenint en compte que aquest estiu es va assolir una reducció de les víctimes mortals, com deia abans, situada –ho veig aquí– al 27 per cent respecte a l'any 2015.

Seguint amb el segon grup de campanyes que tenen com a objecte la promoció de béns o serveis, també vull destacar-ne tres. La primera té a veure amb el turisme. Respecte a la campanya de l'any passat, «Catalunya és casa teva», aquest any l'Agència Catalana de Turisme ha volgut fer un pas més i transmetre les emocions i les sensacions que suposa viure experiències singulars i autèntiques al país. Cesc Gay, autor dels films, amb un llenguatge cinematogràfic molt personal i una profunda mirada sobre els personatges que retrata, en signa els nous espots –rodats a Barcelona, a les Terres de l'Ebre, als Pirineus, la Costa Brava i la costa de Barcelona–, en què es mostren les experiències que es poden viure arreu del territori.

Amb l'objectiu d'incentivar la prescripció entre els turistes potencials i la fidelització entre aquells turistes que ja coneixen la destinació catalana, cada spot recull una petita història que serveix de fil conductor per mostrar-ne els protagonistes vivint algunes de les moltes experiències turístiques singulars que ofereix Catalunya. Les experiències que protagonitzen els espots són pesca-turisme a Palamós, enoturisme al Bages, turisme familiar a l'Ametlla de Mar, taller de castellers a Vilafranca del Penedès, i turisme actiu i d'aventura al Pallars Sobirà.

Això genera cinc petites històries, cinc experiències turístiques. La primera d'elles és *La Lola*, que plasma com la inspiració apareix quan les coses es miren des d'un altre punt de vista, com, per exemple, mar endins. *L'amfitrió* és la segona pel·lícula; fa palès que no hi ha res millor que viure una gran experiència compartint-la amb aquelles persones que estimes i acompanyats per un amfitrió molt especial. La tercera és *La cala*, que és un dia a la platja en família que es pot convertir en una jornada memorable i plena de diversió. *La pinya* reflecteix que hi ha un lloc on és possible tocar el cel de la mà dels castellers. I *El barranc* reflecteix com un grup d'amics viuen i gaudeixen de la natura de manera activa.

La campanya de la Generalitat vol reforçar els mercats domèstics de proximitat, espanyol i europeu, amb un èmfasi especial en el Regne Unit. La iniciativa té presència als següents mitjans: televisió, ràdio, mitjans impresos, internet i exteriors, durant el període comprès entre el 15 de juny i el 31 de setembre del 2016.

La segona campanya d'aquest segon grup que cal posar en relleu és la loteria de la Grossa. Amb un estil atrevit, desenfadat, l'anunci d'aquest any, d'enguany, mostra personatges diversos molt notoris, mentre veiem que ens avisa que han comprat una participació de la Grossa. «Compte, que la Grossa de Cap d'Any cau a prop. Quedes avisat», diu el missatge final d'aquest anunci.

Una altra campanya que té com a objecte la promoció de béns o serveis és la referència al Carnet Jove. Té per objectiu difondre la nova aplicació del Carnet Jove, el qual aquest any celebra els seus trenta anys d'implantació a Catalunya amb l'objectiu de reorientar-se parcialment i donar accés als serveis de la Generalitat. D'aquesta manera, els nois i noies titulars del carnet poden accedir a la informació sobre beques, formació, treball, habitatge, cohesió social, gènere o salut. A més de difondre el producte, la campanya fa un homenatge a les generacions anteriors i a l'actual.

El Carnet Jove està gestionat pel Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, mitjançant l'Agència Catalana de la Joventut, amb el suport de CaixaBank, que el distribueix en exclusiva, de manera que la campanya implica un cost zero per a la Generali-

tat. Els mitjans que han difós la campanya són televisió, ràdio, mitjans impresos, internet i exteriors, i el període de difusió ha estat entre el gener i el febrer d'aquest any 2016.

Pel que fa a les campanyes informatives puntuals, també en remarco dues. La primera, la que commemora el Dia Internacional de les Dones, mitjançant l'Institut Català de les Dones: «Compromís amb l'equitat de gènere. Equitat, 8 de maig», amb la imatge simbòlica d'unes mans de dones que demanen la paraula sobre un fons de color lila.

La segona és sobre les preinscripcions escolars. Es tracta d'una campanya recurrent per informar dels diferents períodes de preinscripció al nou curs lectiu, 2016-2017, des de les llars d'infants i passant pel segon cicle d'educació infantil, primària i secundària obligatòria. En definitiva, és una campanya informativa del calendari general de preinscripció dels nivells d'educació obligatòria, i és del 30 de març al 7 d'abril del 2016, quan s'ha realitzat aquesta campanya. La difusió es va fer mitjançant mitjans impresos i les aplicacions de la Generalitat, i es va difondre entre el 22 de març i el 5 d'abril del 2016.

Aquestes iniciatives que acabo d'explicar són una mostra de tota la feina de la Secretaria de Difusió i Atenció Ciutadana en publicitat institucional, concretada en seixanta-cinc campanyes. Les més significatives són: reciclatge dels residus; transparència –govern obert–; promoció turística de Catalunya; prevenció d'incendis; prevenció contra els accidents de trànsit; 080 Fashion Week, hivern i estiu; Carnet Jove; calendari de preinscripcions escolars; eleccions a les cambres agràries; promoció de la Grossa, Loto 649 i Loto Ràpid; informativa de promoció de la reforma horària; informativa de conscienciació d'acolliment de refugiats; informativa del nou ramal línia 9 sud; promoció del consum de fruita a l'escola; tinença responsable d'animals de companyia; informativa de noves estacions de Ferrocarrils de la Generalitat a Sabadell; serveis d'Acció; serveis de l'Institut Català de Finances; actes del centenari de Josep Fontserè; promoció del programa Escena 25; Setmana d'Artesania; Setmana de l'Energia; Dia Internacional de les Dones; portes obertes per al dia de Sant Jordi; actes de la Diada Nacional de Catalunya.

Si és primordial la difusió dels serveis que puguin afavorir l'aproximació de la ciutadania a l'Administració de la Generalitat, també ho són els serveis que es presten des de la Secretaria de Difusió i Atenció Ciutadana mitjançant la Direcció General d'Atenció Ciutadana. Avui ens n'acompanya aquí el director general.

Pel que fa a l'àmbit dels serveis d'Atenció Ciutadana, estem aplicant de forma intensiva l'ús de les tecnologies com a paradigma d'una nova forma de relació del ciutadà amb l'Administració, tal com en el seu dia ja va establir la Llei 29/2010, de la Generalitat, sobre ús de mitjans electrònics, i com actualment reafirma la Llei 39/2015, de primer d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques de l'Estat.

Aquesta progressiva integració de tràmits electrònics al portal corporatiu Gencat.cat està sent prioritat màxima en aquesta legislatura amb la incorporació de part dels tràmits als dispositius mòbils, i també estem avançant en l'atenció ciutadana mitjançant les diverses xarxes socials. La Generalitat ja hi és present de manera capdavantera des de l'any 2009, tant en la difusió unidireccional de continguts com en l'atenció ciutadana bidireccional.

L'atenció presencial dels ciutadans també és una prioritat del Govern, i així ho testimonien les sis oficines d'atenció ciutadana repartides pel territori català. Són les següents: Barcelona, Cerdanya, Girona, Lleida, Tarragona i Terres de l'Ebre.

Ja en el camp de l'administració electrònica, des de la Generalitat, Presidència i Governació, amb la col·laboració del Consorci Administració Oberta de Catalunya, fa uns mesos hem implementat el servei d'identificació digital Idcat mòbil. Es tracta d'un sistema alternatiu a l'ús de certificats digitals per a tràmits amb nivells de seguretat mitjana i baixa, que són la immensa majoria. És un sistema molt senzill d'identificació i autenticació, i molt apte per a les administracions catalanes, amb claus d'un sol ús enviades al telèfon mòbil. D'aquesta manera, l'Administració s'equipara amb el que ja fan altres organitzacions en el món privat, com són les entitats bancàries. Aquest sistema està tenint un alt nivell d'acceptació i impulsarà l'ús de la tramitació electrònica decisivament.

En la resta de canals d'atenció ciutadana, podem afirmar sense cap mena de recança que els serveis impulsats des d'aquesta secretaria són un referent per al conjunt d'administracions, i de vegades també per a institucions d'altres sectors. En voldríem enumerar

algunes dades molt significatives: més de 100 milions de visites anuals als dos-cents webs de la Generalitat, adaptats i preparats per a tot tipus de dispositius mòbils; més de 100.000 consultes ateses des de les seves bústies de contacte; gairebé 700.000 tràmits executats en línia l'any passat; milió llarg de trucades anuals ateses pel 012; impuls de canals innovadors complementaris, com la missatgeria de Telegram; més de 3 milions de seguidors de les xarxes socials de la Generalitat; més de 10 milions d'assentaments anuals als registres de la Generalitat; gairebé 141.000 atencions presencials fetes des de les oficines d'atenció ciutadana de la Generalitat escampades en el territori, com abans he comentat –Barcelona, Cerdanya, Girona, Lleida, Tarragona i Terres de l'Ebre–, i, de cara al 2017, també tindrem una oficina oberta a Manresa.

Totes aquestes dades que acabo de donar il·lustren un servei d'atenció ciutadana multicanal de primer ordre. El nou marc legal del procediment administratiu comú de les administracions públiques que estableix la Llei 39/2015 marcarà l'evolució de les oficines d'atenció ciutadana. Ara seran oficines d'assistència en matèria de registre que digitalitzaran tota la documentació, ajudaran a emplenar els formularis electrònics als ciutadans o bé els ompliran en nom d'ells –d'aquesta manera es garanteix la integració de la informació amb el sistema de gestió de cada unitat–, i així mateix es preveuen sistemes d'assistència remota per evitar desplaçaments innecessaris.

Tot això que els acabo d'explicar demostra la vocació de servei que té aquest Govern, la voluntat de ser proper a les persones, de ser innovadors, i, finalment, el seu alt nivell d'empatia amb els ciutadans d'aquest país.

Aquesta seria una miqueta la introducció que volia fer en aquesta intervenció. I, a partir d'aquí, estic a la seva disposició per a totes les preguntes, dubtes o aclariments que vulguin.

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies. Passaríem, doncs, a les intervencions dels diferents grups parlamentaris, i començaríem pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I en nom d'aquest grup té la paraula la il·lustre senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyor president. Bon dia i benvinguts, senyor Vilajoana i el seu equip, i gràcies per la seva explicació, tot i que nosaltres esperàvem més que parlés de programa d'acció que no pas que fes una classe magistral descrivint les campanyes.

Ja saben que nosaltres tenim obsessió per la bona utilització dels diners públics i que creiem que tots els ciutadans tenen dret que se'n faci un bon ús, d'aquests diners, ja que costa molt esforç guanyar-los –les persones que venim de la societat civil ho sabem perfectament. I per això volem tenir clares la neutralitat i la utilitat dels organismes públics, i volem saber quant ens costen –no només aquest organisme, eh?, altres, que també hem demanat sol·licitud de compareixença– a tots els catalans i quin retorn obté la societat d'aquests diners que hi inverteixen.

I, per garantir aquesta neutralitat, primer de tot m'agradaria que expliqués si vostè actualment conserva un carnet de partit –no sé si ha fet el trànsit de Convergència al nou partit, que no sé exactament com es diu ara, perquè ha canviat ja de nom unes quantes vegades. I com normalment les persones que passen per aquí casualment sempre tenen un carnet d'Esquerra o de Convergència –la senyora Llorach, abans teníem el senyor Gamisans, que prové d'Òmnium–, bé, ens agradaria saber una mica si conserva o no algun tipus de carnet de partit.

Després, pel que fa a les campanyes de publicitat, a la memòria del 2015 hi ha una campanya (*remor de veus*) sobre la qual...

El president

Demana silenci, si us plau.

Sonia Sierra Infante

...sobre la qual vostè no ha parlat però jo li voldria preguntar, que és la campanya «Preparats per fer una Catalunya millor. Fem-ho!», aprovada el 21 de maig del 2015. I m'agradaria saber quant ens va costar, aquesta campanya publicitària, quina era la finalitat d'aquesta campanya i de què ens ha servit als catalans aquesta campanya. Perquè

la veritat és que jo miro els cartells –n’he portat uns quants– i no acabo d’entendre de què serveix, aquesta campanya. Vull dir, què fa un senyor amb un nen a collibè? Què aporta, a la societat, aquest senyor amb el nen a collibè? La metgessa..., tots sabem que la sanitat és absolutament important, però, què canvia? Per què és ara una metgessa..., una Catalunya millor? És que abans no en teníem? I el mateix amb una senyora botiguera.

I, ja per acabar amb el que tots recordem d’aquesta campanya, perdonin l’expressió, però tot plegat va ser una miqueta *cutre*, perquè resulta que van agafar la mateixa foto que un banc. Aquesta és la Catalunya millor? Una senyora que anuncia un banc? No ho sé. (*Loradora riu.*) La veritat és que, com finalment és el que va quedar, de tota la campanya, ens agradaria saber quant ens va costar aquesta campanya i per què es va fer, perquè, de veritat, jo no ho entenc.

Després, una altra campanya publicitària d’aquesta mateixa tardor és la de l’aeroport del Prat. Hem vist, en la premsa escrita com també en falques publicitàries radiofòniques, un anunci, la veritat, no gaire maco, una miqueta sonso –em perdonen un altre cop l’expressió–, que diu literalment: «L’aeroport del Prat va aportar el 50 per cent dels beneficis obtinguts dels aeroports de tot l’Estat. Font: AENA 2014. La força d’un gran país.» Quant ens costa, aquesta campanya publicitària? I quina és la finalitat d’aquesta campanya? Què aporta a la societat, aquesta campanya? Creuen que és una informació útil i necessària, sense la qual els catalans no podríem viure? I sí, hi estem d’acord, Espanya és un gran país, però és que no cal que es gastin els diners de tots els catalans per fer aquesta campanya, que això ja ho sabem.

Després, els darrers dies hem vist dos publireportatges d’autobombo del Departament de Salut a doble plana en mitjans de comunicació de premsa escrita disfressats de gènere informatiu. Quant ens han costat, aquests dos publireportatges?

Després, vostè ha parlat també, molt per sobre, d’altres de les tasques..., dirigir el procés d’obertura de comptes i perfils de xarxes socials del conjunt d’organismes de la Generalitat, i aquest és un tema que ens interessa tant que, de fet, avui presentem una proposta de resolució en aquest sentit. Com és possible que des dels comptes oficials de les conselleries a Twitter es promocionin actes separatistes que divideixen la societat? No creu que la Generalitat hauria de representar tots els catalans, i no només una part, que, a més, no té la majoria social?

I pel que fa als comptes personals de Twitter, no hi tenim res a dir si són comptes personals, però sí si estan pagats amb diners públics. Això ens agradaria que ens ho aclarissin, perquè el senyor Carles Puigdemont té un *community manager*, que és el senyor Aleix Clarió. Que ho paguem nosaltres? O s’ho paga el senyor Puigdemont de la seva butxaca? Si el compte del senyor Puigdemont es paga amb diners públics que van a parar a aquest *community manager*, com és possible que *bloquegi* persones? Perquè el més curiós és que moltes d’aquestes persones que han estat blocades pel compte del senyor Puigdemont no han tingut mai cap interacció amb aquest compte, i, de fet, ni tan sols eren seguidors del senyor Puigdemont. Com és possible que els hagin blocat? Vostè acaba de parlar d’empatia. Quina empatia és, blocar els ciutadans? Que, a més, no s’han dirigit mai al senyor Puigdemont, amb la qual cosa no es pot al·legar que és que han estat irrespectuosos, per exemple, perquè és que no hi han parlat mai; de fet, no n’eren ni seguidors.

El compte del president, independentment que es pagui o no amb diners públics, que ara ens ho explicaran, jo crec que hauria de ser visible per a tots els ciutadans, perquè és el president de tots els catalans, si no estic equivocada. Vostè acaba de parlar de bidireccionalitat, però és que, si bloqueja els ciutadans, no és que no sigui «bi», ni tan sols és «uni», perquè no el poden veure. Com és possible que els ciutadans de Catalunya no puguin veure què escriu el senyor Puigdemont al seu Twitter?

Llavors, hi ha preguntes: quins criteris s’han seguit per fer aquest blocatge massiu? I va ser tan massiu que, si se’n recorden, va esdevenir *trending topic*, va ser un escàndol. Amb quina finalitat s’ha blocat aquestes persones? Per quin motiu? Perquè, a més, dóna la casualitat que aquests blocats s’han manifestat tots públicament contra la independència. Llavors, la pregunta és: tenen llistes ideològiques per blocar la gent? Perquè, a més, coincideix que el senyor Aleix Clarió, que, com he dit, és el *community manager* del senyor Puigdemont, també té blocades aquestes mateixes persones; unes persones

que ni tan sols sabien que existia el senyor Aleix Clarió fins que no va esclatar l'escàndol dels blocatges. A què es deu, aquesta coincidència, que el *community manager* i el senyor Puigdemont tinguin blocades les mateixes persones, que, hi insisteixo, mai s'ha-vien adreçat a ells?

Finalment, segons la memòria –vostè n'ha fet esment, i, a més, ho ha dit com una cosa positiva–, la inversió del 2012 al 2015 s'ha doblat, hem passat de 15 milions a 30. Jo, que vinc de l'ensenyament i de les retallades salvatges, i aquest dissabte teníem una manifestació amb la comunitat educativa al carrer...

El president

Ha exhaurit el temps, diputada.

Sonia Sierra Infante

Sí, ja acabo. La veritat és que no m'acaba de convèncer, que es doblin els diners per a aquest àmbit, mentre es fan, en el mateix període, retallades absolutament salvatges en educació i també en sanitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. I gràcies, senyor Vilajoana, per la seva compareixença avui aquí. Els demano que em permetin la llicència de comunicar a aquesta comissió una trista notícia de la qual acabo d'assabentar-me, que és la mort d'en Francesc Casares, que va ser diputat d'aquesta cambra, fundador del Partit dels Socialistes de Catalunya i mestre de tants i tants laboralistes d'aquest país.

Dit això, li agraeixo el caràcter profús i exhaustiu de les explicacions sobre les tasques que ha desenvolupat fins al moment, però deixi'm dir-li que ens agradaria també conèixer quines són les línies d'actuació que té previstes per al que queda de legislatura des de la Secretaria de Difusió i Atenció Ciutadana, i fins a quin punt les tasques estan planificades. És a dir, puc entendre que una part de la tasca no pot estar planificada perquè respon a informacions puntuals que calgui comunicar o és reacció a esdeveniments que es van succeint en el temps, però entenc que sí que hi deu haver una part de la seva activitat que deu estar planificada, especialment en l'àmbit de l'atenció ciutadana, però probablement també en l'àmbit de la difusió. I, en aquest sentit, li volia preguntar per aquestes tasques o eines de planificació de què disposin.

D'altra banda, li volia fer també referència a aquesta..., de fet, s'ha suscitat, en la intervenció anterior, aquesta activitat d'inserció de pàgines especials en la premsa escrita, per exemple, però a vegades acompanyada també d'altres activitats de difusió, perquè és cert que a vegades la línia entre la difusió d'un servei públic o la difusió simplement d'una sèrie d'anuncis que un departament vol fer i la mera propaganda –no necessàriament difusió d'una informació–, doncs, és una línia fina, i ens ha semblat que en algunes ocasions algun departament la creuava. La pregunta és si aquests tipus d'insercions de missatges especials als diaris es fan com a part d'una activitat coordinada, planificada i dirigida per part de la secretaria al capdavant de la qual està vostè o si els departaments –permetin-me dir-ho de manera molt col·loquial– van per lliure, en aquest aspecte, perquè seria interessant de conèixer, aquesta informació.

D'altra banda, i per seguir amb les qüestions que ja s'han suscitat en la intervenció anterior, és cert que la campanya titulada «Preparats» o «Preparats per fer una Catalunya millor» amb el subtítol de «Fem-ho!» era certament sorprenent. No acabem de veure, en les tres categories en què s'ha classificat o en què vostè ha classificat els diferents tipus de campanyes que es fan, que encaixi ni amb la difusió d'un bé o servei, ni amb la promoció de valors cívics –en tot cas, serien tan purament tàctics o tan insinuats que seria difícil identificar quins es volen promoure–, ni tampoc amb la difusió o la informació respecte a una qüestió puntual, no?, a què vostè es referia abans.

Clar, el cert és que qualsevol observador mínimament atent s'adona que la simple lectura, diguem-ne, del lema i el sublema redirigeix a un marc conceptual en què les forces polítiques que estan al Govern i aquelles que els donen suport han estat incidint

reiteradament, i ben legítimament, al llarg d'aquests darrers anys, però sembla menys lícit que des del Govern, sense que s'entengui exactament què és el que es vol comunicar o publicitar, simplement es vagi fent un treball de martelleig sobre un determinat marc conceptual, eh?

Després, vostè ha fet referència, cap al final de la seva intervenció, a l'obertura de nous canals de comunicació procurant que siguin multicanal, procurant que siguin bidireccionals. Això evidentment em sembla bé, com a concepte, però també és veritat que en aquest Parlament hem tingut ocasió de debatre darrerament sobre qüestions relacionades amb la preocupació per la privacitat dels ciutadans en les seves comunicacions amb l'Administració pública, especialment quan es fa ús de determinats serveis, per exemple, de missatgeria; vostè n'ha citat un, però crec que és una qüestió que hauríem de tenir en compte en general, perquè probablement ara no podem imaginar quines eines estaran a disposició els propers anys –perquè en van sorgint de noves contínuament, i algunes tenen més predicament i altres menys–, però sí que hauríem d'incorporar la preocupació per la protecció de dades de caràcter personal en totes aquestes comunicacions, especialment les bidireccionals, perquè quan el ciutadà fa arribar dades a l'Administració pública, això és especialment sensible.

També li volia preguntar..., perquè ha fet referència a una campanya que ja s'ha desenvolupat –ens ha explicat el temps en el qual s'ha desenvolupat– anomenada «Persones refugiades, persones ben vingudes», però tenim també notícia d'una campanya, en aquest cas impulsada des de la societat civil, que porta per títol «Casa nostra, casa vostra», i ens sembla que pot haver-hi algun tipus de col·laboració per part de..., no sé si del Govern de la Generalitat o directament dels mitjans de comunicació de titularitat pública, perquè en la reunió que es va tenir en aquest mateix Parlament fa uns dies semblava que hi havien acordats determinats espais publicitaris, per exemple, a la televisió pública i a la ràdio pública. I ens agradaria saber, doncs, quin és el mecanisme a través del qual s'han establert aquestes col·laboracions, si és que és des de la seva secretaria, que podria ben bé ser que no fos així; però, si és així, ens agradaria que ens en comunicés la fórmula, també per veure si altres campanyes ciutadanes poden tenir accés al mateix tracte, que seria molt interessant.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Tot seguit, i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Fer-li referència només a dos aspectes, senyor Vilajoana, dos aspectes molt concrets. Abans en parlava molt així, de resquitllada, en la compareixença anterior, però evidentment és competència seva, una vessant en què volem incidir més en concret, que és el tema de la despesa en publicitat institucional del Govern. Aquesta diputada cada any fa una bateria de preguntes escrites respecte de tot, vull dir, de les subvencions estructurals en els mitjans de comunicació privats, dels diversos tipus que han existit, tal com han anat canviant els governs i els anys, però també de la vessant de la publicitat institucional i de la compra d'exemplars de diaris, especialment, per part de l'Administració i de les seves empreses públiques.

En aquesta part de la informació respecte de la publicitat institucional, és cert, eh?, vull dir, no voldria que quedés allò, malentès, amb la compareixença anterior, que hi ha ara molta més transparència que la que hi havia hagut anteriorment, però el que se'ns ve..., creuant totes les dades, no?, de per on baixen, les ajudes als mitjans privats, baixen en la part estructural, però en canvi s'han augmentat, almenys el darrer any, en la part de publicitat institucional. I continua sent una mica confús o estrany, perquè no acabem de tenir mai totes les dades; en la part de compra d'exemplars, sempre es genera un cert dubte i una certa confusió sobre si no s'estan mantenint les mateixes dinàmiques, tot i que canviant els ous de cistella.

I això és el que a nosaltres ens dóna la interpretació de les dades que vaig obtenir crec que va ser al maig o al juny –les darreres dades obtingudes–, que ens deien que l'any passat el Grup Godó continuava sent el més subvencionat, per dir-ho així, especialment via publicitat institucional, que és el que a vostè li pertoca. De fet, rebia el do-

ble que qualsevol altre dels grups, els cinc o sis grans grups mediàtics que reben la publicitat institucional a Catalunya. Per tant, bé, els voldria demanar per què i amb quins criteris, perquè això és una reiteració del que ha anat passant en altres moments, si fem aquest muntant global de diners que reben per vies diverses els mitjans de comunicació privats, i si això continuarà sent així o no, perquè estem parlant d'un govern diferent, el del 2015, d'aquell on vostès són ara.

També, respecte a alguna altra de les dades que es mostraven amb aquelles dades de la publicitat institucional de l'any passat..., és que el sistema que s'utilitza és la compra via concurs, no?, amb empreses..., no sé explicar-li-ho bé tècnicament, eh? La seva resposta, precisament firmada per vostè, ho explicava bé, però els criteris que s'apliquen per adjudicar a uns diaris, a unes teles, a unes ràdios o a unes altres és especialment tenint en compte *l'impacte* publicitari que es té.

Després això no ens quadra, perquè, al mirar les xifres de quants diners es destinen a certs mitjans tenint en compte..., per exemple, en diaris –que és molt fàcil–, el nombre de lectors que tenen o de vendes que tenen, doncs, evidentment *El Punt Avui* o *l'Ara* estan molt, molt sobredimensionats en publicitat institucional, perquè *reben* fins i tot per damunt de *La Vanguardia*, eh? El Grup Godó en global rep molt més, però *La Vanguardia*, que és el diari amb més lectors, en rep menys, de diners, en publicitat institucional, que no pas *l'Ara* o *El Punt Avui*, i més que *El País*, que també està per damunt en nombre d'impactes, en lectors. Bé, a això sumem-hi que no sabem quants exemplars de *La Vanguardia* s'estan comprant des de l'Administració pública i repartint gratuïtament i impactant, també, en el nombre de..., quants lectors té *La Vanguardia* i quin impacte té.

Bé. Tota aquesta perversió, que crec que l'arrosseguem des de fa massa anys..., m'agradaria que ens aclarissin si es mantindran els mateixos tipus de criteris, si en seran uns altres o si al final l'únic que acabarem fent és canviar els ous a una altra cistella. Però, senyor Vilajoana, vostè ho coneix prou bé, i crec que ens ho pot explicar bé.

I l'altra pregunta, molt concreta, és respecte al tema dels comptes a xarxes del Govern i dels seus membres. Hi ha una guia d'usos de la xarxa, que és també de fa uns quants anys, per part del Govern de la Generalitat. Una guia d'usos de les xarxes que no sé si mantenen en el mateix sentit, si l'han renovat o si l'estan actualitzant, però que, a més, també preveia un control dels usos de les xarxes per part dels comptes del Govern, o relacionats amb el Govern, i un seguiment amb uns indicadors. S'està fent, no s'està fent, aquest seguiment?, i si hi ha hagut alguna conseqüència, a partir d'aquest seguiment, doncs, de recomanacions de millores als seus comptes, o fins i tot de tancaments, com es preveu en aquesta mateixa guia d'usos de la xarxa.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Moltes gràcies, president. Senyor Vilajoana, miri, jo sóc suplent d'última hora per una mena de carambola d'agendes, i, per tant, intentaré ser eixut en la meua explicació, malgrat que el tema dóna per a bastant.

Jo només vull dir tres coses. La primera és, seguint el que han dit els meus predecessors, que crec que hem de lamentar aquest intent de la Generalitat... Vostès, que eren o han estat tan partidaris del sistema publicoprivat de concerts, doncs, que hagin intentat crear un sistema de mitjans de comunicació també concertat, diguéssim, en general, no? Concertat, dependent de la Generalitat; concertat, dopat i controlat, en el qual vostè, ara mateix, amb el seu càrrec, és com la pedra angular, també, d'aquest sistema.

I, clar, vostès ens parlen habitualment que Catalunya és un model d'èxit, de la qualitat democràtica, de gairebé el mirall de la civilització occidental, no? I vostès s'han de plantejar si això és així, amb campanyes com les que abans hem dit, com aquesta de «Preparats», que és una precampanya electoral claríssima. I, per tant, jo no crec que això ajudi gaire...

Vostè és responsable també de la imatge de la Generalitat. A vegades, clar, si volen convèncer i influir en la població, jo els demanaria que ho fessin amb una mica més de finor, no?, amb una mica més de *finezza*, perquè, clar, campanyes com aquestes que

estan fent són tan evidents, són tan claríssimes, que desdiuen de la Generalitat i creen desprestigi. El problema és que amb tot aquest procés, amb la supeditació dels mitjans al poder, amb l'intent de concertar els mitjans a través de la compra de publicitat, vostès poden acabar desprestigiant –com han fet amb la televisió pública catalana, que molts vèiem habitualment, la vèiem, i l'hem deixat de veure perquè sabem el que ens diran abans de posar-la– la mateixa institució de la Generalitat. Per tant, vetllin pel prestigi i per la imatge de la Generalitat fent bé les coses.

Per altra banda, ja sabem que a vostès no els agrada gaire, complir la llei, però compleixin almenys el que aprova el Parlament de Catalunya. I el Parlament de Catalunya, doncs, ens demana que hem de fer una llei de transparència. I, per tant, per a aquesta Llei de transparència, vostès ens haurien de donar les dades desagregades per mitjà i campanyes, i no ho han fet encara –no ho han fet. I, per tant, compleixin amb la Llei de transparència i expliquin-nos a quins mitjans i per a quines campanyes estan donant la publicitat, i no només el nombre genèric de diners invertits en campanyes, perquè vostès tenen l'obligació de fer-ho.

I, per últim, pel que fa al tema dels refugiats, que és un tema, doncs, dramàtic, no? –i ahir vam rebre aquest comitè de «Casa nostra, casa vostra», vam parlar amb ells, i hi hem parlat de com anar al Congrés dels Diputats, etcètera–, compte a fer propaganda processista i propaganda partidista en un tema tan sensible, entre altres coses, perquè les entitats de refugiats a Catalunya ens diuen que vostès les han deixat penjades, aquests darrers anys, en els pressupostos de la Generalitat, és a dir que hi ha un pla, un pla marc, un pla director d'atenció als refugiats que no s'ha desplegat. I aquestes persones necessiten diners, i aquestes entitats necessiten diners. I ara vostès els diran: «No, per a vosaltres no tenim diners», però sí per fer una campanya publicitària els objectius de la qual no sabem molt bé quins són. Perquè si volem ajudar realment els refugiats, doncs, parlem amb el Govern d'Espanya, prenguem mesures, donem diners a aquestes persones, i no fem una campanya per fer focs d'artifici quan les entitats que estan ajudant els refugiats necessiten i ens demanen els diners que vostès els han negat aquests darrers anys.

El president

Gràcies, diputat. Per últim, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula la senyora Anna Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Molt bon dia, moltes gràcies. Veig que també en aquest cas els càrrecs polítics de responsabilitat han de ser homes. *(Pausa.)*

Dues qüestions, molt ràpides. La primera s'ha comentat una mica. Entenem que hi ha una part de planificació en l'acció de govern en tot allò que fa a difusió. En d'altres moments serà l'actualitat politico-social, la que marqui què és el que volem, d'alguna manera, difondre, i en aquest sentit a mi m'agradaria saber si vosaltres esteu atents i amatents a impactes que es produeixin en l'àmbit social, encara que no provinguin d'una planificació del Govern, encara que no necessàriament hi hagi un acord parlamentari al darrere, però que vosaltres detecteu que hi ha una inquietud. Perquè sovint és, doncs, la ciutadania organitzada, diguem-ho així –abans en parlàvem–, la que, amb la seva militància i el seu temps, intenta fer un país millor.

I en aquest sentit nosaltres fa uns mesos interpellàvem el president de la Generalitat perquè crèiem que era el moment d'iniciar una campanya que s'estava produint a nivell social, que estava tenint un recorregut molt clar a nivell social, amb relació al «No és no». Entenem que és absolutament clau que no només diguem que les dones tenim dret a participar i aixequem la mà per demanar la paraula –això entenem que és de mínims–, sinó que, en un moment en què les dades dels femicidis, de les violacions i de les agressions sexuals són absolutament alarmants –també, és cert, perquè probablement denunciem més que no pas no ho fèiem abans–, doncs, que els mitjans públics puguin difondre el «No és no» i puguin ser exemplars en aquest sentit. Per tant, m'agradaria saber, i ho poso a tall d'exemple, com recolliu vosaltres alguns suggeriments que es puguin produir des de la ciutadania, encara que no s'utilitzin els canals estrictament institucionals.

D'altra banda, i pel que fa a la vessant d'atenció ciutadana, que potser no l'estem tocant prou, a nosaltres ens inquieta sobretot l'externalització de determinats serveis d'atenció ciutadana. Són sovint la primera porta d'accés de les persones a tot l'entramat institucional, i aquest sovint està, doncs, en mans d'empreses privades, que sabem, sovint, com escolen els seus beneficis, que és retallant drets laborals a les seves treballadores.

I això comporta dues coses, que ens preocupen i ens inquieten: la situació d'aquestes treballadores, els seus drets laborals, però també les seves garanties de l'exercici de llibertat sindical –no sempre garantit per part d'aquestes empreses–, i, d'altra banda, doncs, una manca, diguem-ho així, de formació en tots els àmbits sobre els quals han d'informar, que són tots, i és quasi impossible que tots sapiguem de tot, i hi trobem a faltar, sovint, prou formació, diguem-ho així, o expertesa o garantia.

I, per tant, no sé si hi ha la previsió de deixar d'externalitzar serveis d'atenció ciutadana que són absolutament clau, i que, per tant, puguin ser assumits des de l'àmbit públic. La passada legislatura ens vam reunir justament amb el senyor Genovès per abordar una situació que s'estava donant al 012, però podríem també parlar d'altres serveis: del telèfon de la infància, per exemple, eh?, que coneixem directament i prou bé.

I, per últim, i també a tall no sé si de reflexió o prec, o recullin-ho vostès com ho considerin més avinent, en les campanyes institucionals, molt unipersonals, a vegades, no? –sembla que només hi ha una persona, en aquest país, que pot difondre allò que es vol transmetre des de l'àmbit institucional–, hi veiem també reflectit també aquest biaix de classe. Trobaríem absolutament pertinent que les campanyes institucionals canviessin de cara, canviessin de color, canviessin d'extracció social, ensenyéssim que en aquest país no tothom viu a l'Upper Diagonal, no tothom té una pell blanquinosa i no tothom té una determinada mitjana d'edat, eh? Vull dir que el país és divers, afortunadament, no respecte a la classe social –ens agradaria que ho fos menys–, però ja entenem el que els vull dir. Per tant, si vostès tenen també alguna previsió de dotar de més cares, de més colors i de més diversitat les campanyes institucionals.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cuminal.

Jordi Cuminal i Roquet

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, m'agradaria començar la intervenció fent referència al que ens ha comentat el diputat Pedret i transmetre el nostre condol per la mort del senyor Francesc Casares als exdiputats i al personal de la cambra que van compartir amb ell anys de la seva vida, així com als companys del Partit Socialista. I també, en nom del grup, doncs, fer-lo extensiu, aquest condol, al responsable de Relacions Institucionals del Departament de Salut.

Secretari Vilajoana, directors generals, benvinguts a la comissió i gràcies per les vostres explicacions. Com tots els governs del món, el Govern de Catalunya fa campanyes institucionals amb la voluntat d'acostar l'acció de govern, dels serveis que ofereix o d'informacions importants a la gent. Semblava una cosa bastant òbvia, a l'hora d'esperar què ens explicarien en la seva compareixença, però alguns, abans que vostès compareguessin, en la compareixença anterior del senyor Gamisans ja han parlat d'un vell truc, i potser serà encara més interessant del que ja ho ha sigut, no? I es referien a cedir-ne al privat la distribució i així poder fer una publicitat institucional desproporcionada, que no és per a tothom... Al final m'he perdut una mica, perquè crec que si alguna cosa es transmet els darrers anys de l'acció de govern de la Generalitat i de les seves explicacions és una clara voluntat de transparència, i no només la voluntat, sinó que això es palesa en fets, i en el portal de la transparència, l'aplicació de la Llei de la transparència, etcètera.

Per tant, jo ho vull subratllar, perquè crec que, quan es fan les coses bé, és bo per al país que també ho diguem, eh? I, en aquest sentit, sí que li demanaria si pot explicar els criteris i els mecanismes que s'utilitzen a l'hora de contractar la publicitat institucional, tant pel que fa referència a les empreses creatives com a les empreses responsables d'inserir la publicitat als mitjans de comunicació, és a dir, les centrals dels mitjans, no? Per

tant, per ser concret, demanaria quins criteris utilitza el Govern per planificar i contractar els espais publicitaris als mitjans.

Per altra banda, en la seva compareixença hi ha hagut una intervenció que deia que alguns tenen una obsessió, i continuava dient «amb els diners dels catalans», etcètera. Jo no em puc estar..., tal com ha avançat el discurs, crec que l'obsessió és en la persecució política dels que estan compareixent, i crec que això nosaltres no ho hem de poder permetre. Perquè els partits polítics també són societat civil, i, si em permeten citar el company Mohedano, «són societat civil i societat civilitzada», i, en aquest sentit, sí que des del nostre grup parlamentari, en cas que siguin militants o no de partits..., s'alliberin absolutament de donar algun tipus d'explicacions que és molt estrany que es puguin demanar precisament en un parlament.

També he de dir que m'han estranyat referències per part de diferents grups a campanyes d'una legislatura que no és aquesta. Hi ha hagut referències abans que vostè comparegués; hi han hagut referències en la compareixença anterior, però ara hi ha hagut referències a una campanya que no és d'ara. Per tant, en aquest sentit, mostrar un punt la meua sorpresa, perquè entenc que sí que li poden demanar explicacions del que vostè ha fet o ha deixat de fer en funció del seu càrrec, però, en aquest cas, doncs, aquella campanya, si jo no vaig equivocat, diria que no és una responsabilitat del Govern actual.

I, finalment, volia felicitar-los per l'acció feta i per la planificació explicada en matèria d'atenció ciutadana. Crec que la feina és molt bona. Crec que l'orientació va pel bon camí.

I intentaré agafar de les transcripcions les dades que vostès ens han donat, perquè són dades importants. I, en aquest sentit, crec que també seria bo..., no sé si vostès ho disposen aquí o no, però en tot cas crec que seria bo fer una valoració d'aquesta qualitat del servei que s'està oferint des del Govern als ciutadans de Catalunya i saber si respecte a això hi ha política comparada, és a dir, si es coneix una mica, en els països de l'entorn..., si ens podem ubicar, aquest servei d'atenció ciutadana, en comparació als països del nostre voltant.

A grans trets, només volia destacar, doncs, sobretot aquestes dues coses: una, subratllar la transparència, i, per tant, agafant-nos a aquest *link*, poder explicar com es fa la contractació, i a veure si així aconseguim acabar amb un dels mantres..., que, comissió rere comissió, hem d'anar veient aquesta ombra de sospita que tot el que es fa és per afavorir uns interessos obscurs i no pensant en el bé de la gent. Crec que això hauríem d'anar mirant de treure'ns-ho de sobre, i crec que és bo poder-ho explicar, perquè llavors hi podrem estar d'acord o no i jutjar-ho, si es fa bé o es fa malament, però en tot cas no al servei d'uns interessos que no siguin més enllà dels de treballar per a la gent de Catalunya. I, en segon lloc, aquest detall de poder comparar l'acció d'atenció ciutadana que es fa des del Govern de Catalunya amb els països del nostre voltant.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre...

Sonia Sierra Infante

Perdoni, perdoni. Un moment, senyor president. Puc...? Per al·lusions, perquè crec que...

El president

Sí.

Sonia Sierra Infante

...s'ha dit una cosa molt forta, aquí. Miri, persecució política és que en dues setmanes t'ataquin tres cops la seu, un d'ells amb excrements, i que es dediquin a donar un cop de puny al costat i a la cara a un dels nostres representants. Això és persecució política, no demanar per la filiació política. (*Remor de veus.*)

El president

Un moment, si us plau. Hi ha alguna paraula? (*El president dona la paraula a Jordi Cuminal i Roquet.*)

Jordi Cuminal i Roquet

No ens sap cap mena de greu condemnar qualsevol tipus d'agressió per idees polítiques. Precisament perquè no ens sap greu condemnar l'agressió a les idees polítiques que siguin diferents de les que nosaltres defensem, crec que en comissió parlamentària no s'ha de perseguir políticament la gent que és militant d'un partit.

Gràcies, senyor president.

El president

Bé, passàrem al temps de resposta a totes les preguntes que han fet els diferents grups parlamentaris al senyor Jordi Vilajoana. També els avanço que, a petició del mateix honorable senyor Jordi Vilajoana, a segons quines preguntes s'han realitzat hi respondrà alguna de les direccions generals que l'acompanyen. Té la paraula, doncs.

El secretari de Difusió i Atenció Ciutadana

Moltes gràcies, president. Bé, jo agraeixo molt el to de les seves intervencions, els ho haig de dir sincerament. A veure, intentem, nosaltres, que aquests elements que han plantejat, que és tot un tema de transparència, de la presa de decisions, com ho fem..., dir-los que nosaltres el que fem quant a... Primer tema –s'ha dit abans, el secretari Gami-sans ho ha dit–, nosaltres clarament hem tingut una voluntat, aquesta Secretaria de Difusió i també la de Comunicació, de no amagar cap dada. Concretament, el diari *Crític* va publicar i va donar *totes* les dades de tots els ingressos que tenien els diferents grups a Catalunya, perquè entenem que són unes dades que vostès han de conèixer, i, ho repeteixo, estan absolutament obertes i explicades i publicades. De veritat, eh?, això va així. Per què? Perquè entenem que és una dada significativa, però realment oberta. No fem les coses...

I aleshores, per què fem servir uns mitjans i no uns altres? Bàsicament per una cosa. Tenim quatre agències, per dir-ho així, de mitjans, que han fet un concurs, que l'han guanyat. I, aleshores, en funció dels objectius de la campanya –que vol dir en funció dels *targets*–, ells ens recomanen quins són els mitjans a utilitzar, per dir-ho així.

Vostè ha parlat del Grup Godó. Home, el Grup Godó és un grup que no només té un mitjà de comunicació que és *La Vanguardia*, sinó que té una ràdio que és líder a Catalunya, té una televisió que no és líder però que és potent. I, per tant, és raonable que el Grup Godó sigui probablement el mitjà que... –perdó–, el grup que rep més comunicació de la Generalitat i d'altres empreses; per tant... Però amb aquest criteri, eh?, és a dir, per aquesta raó, perquè estem en campanyes que tenen uns *targets* molt concrets, que tenen uns objectius molt concrets, que poden ser campanyes que van a joves, a gent més gran, etcètera, i realment el Grup Godó té mitjans molt potents per aconseguir aquest tema. Per tant, seria absurd que no fos un mitjà molt utilitzat realment per la Generalitat.

Però, ho repeteixo, els objectius són... Aquests mitjans ens recomanen el mitjà adequat en funció dels *targets* a què volem arribar: a quina gent volem arribar?, com hi volem arribar?, i, a partir d'aquí, ens diuen quin és el mitjà adequat. Aquesta seria la forma de treballar, que em sembla que és la més clara, la més concreta, i és la que podem explicar tranquil·lament aquí i a on sigui, perquè actuem d'una forma absolutament professional, que és com entenem que ha de ser en aquests moments la relació d'aquestes coses i en mitjans d'aquestes característiques. Per mi, aquest era un element que volia deixar molt clar.

Segona, ja ho ha dit el diputat Cuminal, però el tema de la campanya «Preparats»..., no és nostra; és a dir, l'equip actual no sé si l'hauria fet o no –jo crec que no– (*L'orador riu*), però no l'hem feta, no la coneixem. I som responsables de les campanyes que estem fent ara, que hem fet, i en aquestes sí que tenen dret, vostès, a tot.

Algun comentari que ha fet vostè, senyora diputada (*adreçant-se a Anna Gabriel i Sabaté*), en el sentit aquest de canviar cares, etcètera, em sembla un bon element. Dit això, també ha d'entendre que la repetició dóna a vegades més valor, no sé si m'explico. És a dir, podem posar més cares, però no podem fer tots els espots amb cares diferents, perquè, en el fons, dintre de la comunicació i del to de comunicació, el personatge que ho explica té valor, i té molt valor. Per tant, jo estic d'acord que potser hem d'obrir el ventall, però, ho repeteixo, no l'obrirem, per dir-ho així..., no hi posarem cada dia una cara diferent. Ho dic sincerament, però per un tema d'eficàcia. És molt millor la repetició; com tot a la vida, és un valor positiu. De veritat, vull dir... (*L'orador riu*.) Però, bé,

en qualsevol cas, en prenc nota; em sembla un bon suggeriment, que, en qualsevol cas, accepto i valoro.

S'ha parlat molt d'atenció ciutadana. Tenim un director general, que està aquí a la meua dreta, que és el responsable d'Atenció Ciutadana, i a mi m'agradaria molt que aquests temes que ha plantejat, que em semblen d'una gran importància..., els analitzis tu i els puguis contestar. Sí? *(Pausa.)*

Res més, doncs.

El president

Té la paraula el senyor Ignasi Genovès.

El secretari de Difusió i Atenció Ciutadana

No, Graells.

El president

Ah, perdó. En Jordi Graells.

El secretari de Difusió i Atenció Ciutadana

En Jordi Graells, que és el responsable d'Atenció Ciutadana dintre del departament de la nostra secretaria.

El director general d'Atenció Ciutadana (Jordi Graells i Costa)

Gràcies. Gràcies, també, per deixar-me intervenir. Les preguntes que han fet, senyors diputats, són molt qualificades. Per tant, des de la meua responsabilitat com a alt càrrec de la Generalitat, les respondré amb el màxim de professionalitat que sé. Jo vinc del món tècnic, i segurament, si m'ho miro des de la meua òptica de ciutadà, estaria més que satisfet que els representants del meu país tinguin aquest nivell de coneixement. I no faig la pilota a ningú, però vaig a molts debats on per parlar de temes d'atenció ciutadana, doncs, he d'explicar el nivell C, abans, eh?, i aquí no és el cas.

Ha fet unes preguntes, el senyor diputat –respondré una miqueta per un ordre més funcional–..., parlava, doncs, de com d'important és..., com es van succeint vertiginosament les eines de comunicació digital en aquest panorama, no?, i que són eines que podem conèixer més o menys en la nostra esfera personal, social, però en la professional sembla que sigui més difícil de traslladar, aquest tipus d'eines. I comparteixo la seva preocupació pel fet que, al capdavant, hi ha d'haver un respecte escrupolós per la seguretat i la privacitat dels ciutadans, tot i que m'agradaria compartir-la també quan s'esdevé aquesta mateixa relació en l'àmbit privat, no?, perquè de vegades ens estan passant coses que potser algun dia haurem d'acabar regulant. Està bé que siguem modèlics en el respecte escrupolós a la intimitat del ciutadà, però no només ho hauríem de ser nosaltres.

Sobre això li puc assegurar que nosaltres intentem, doncs, ser un *lab*; intentem, encara que soni pretensions, ser el Google dins de l'Administració. Qualsevol eina que surt i que neix en el mercat, l'hem de tastar, no perquè nosaltres ho decidim així, sinó perquè la ciutadania s'ha acostumat que ho fem així. Hem publicat ara, recentment, una guia de missatgeria instantània. Hem començat amb Telegram. Vam començar amb WhatsApp i ens van tancar, perquè WhatsApp no ha llançat una API pública; això ho podem explicar en el nostre llibre de memòries al seu moment, no?, perquè ho van treure en un moment històric molt important. Però, qualsevol eina d'aquestes, estem disposats a tastar-la. Per tant, qualsevol suggeriment, si us plau, feu-nos-el arribar.

També hi ha un debat molt important, que és que la gran conversa que hi havia en aquests mitjans socials està migrant en bona part cap a les eines de missatgeria de les eines xat. Per tant, nosaltres, que érem modèlics en l'ús de les xarxes socials, com molt bé ha dit la diputada, perquè l'any 2009 vam obrir els perfils de Gencat i el 2010 trèiem una guia de la qual hem fet vuit edicions i ara en traurem la novena, si podem i tenim temps..., però el que és important és que aquesta guia –ho dic per als altres grups parlamentaris– ha estat *calcada* –perquè ens agrada que la gent copiï– per administracions que no són pas com la nostra. La Junta de Castella i Lleó va copiar i va citar la nostra guia; el Govern del País Basc, tres quarts del mateix; moltíssimes administracions i moltes empreses fins i tot d'indole no pública estan copiant la guia. Nosaltres ens en sentim satisfets, perquè això també és valor públic.

Les dades ja les tenim obertes. Algunes són agregades, però ens hem proposat, per a l'exercici d'aquest any que ve –si no ho fem, per tant, recordeu-nos-ho–, obrir totes les dades que tenim d'atenció ciutadana. I això serà de vegades trepitjar molts ulls de poll, però és molt necessari, com a país. Si volem ser un país que jugui a la Champions, aquestes coses les hem de tenir molt clares. Per tant, dades, privacitat...; evidentment, respectant això.

També m'ha agradat la intervenció de la diputada en el sentit de quin rol..., si tenim aquesta guia, que és modèlica, per a l'ús de les organitzacions..., vostè considerava, en el cas del perfil del president, doncs, què estava passant, no? Em sembla que deia que per què es bloquejaven usuaris; en alguns casos em sembla que en silenci, també. O sigui, aquí nosaltres, quan vam treure la guia, vam decidir fer-ho per unitats adreçades als organismes. Ens semblava que els usos a la xarxa són el límit difús entre els usos professionals i els personals; no els volem ni constrènyer ni limitar. Per tant, vol dir que nosaltres regularem allò que podem regular, però hi ha una part que no la podem regular.

En quin sentit ho dic? El president té un compte –que és krls– que va ser obert l'any 2007. Sabeu quin any era, això? Clar, jo em trec el barret, i sóc dels més vells a Twitter. Em trec el barret perquè Twitter acabava de sortir. Això vol dir que és una persona que té tots els seus usos i totes les seves praxis molt consolidats, i, com a tal, doncs, segurament... Jo no puc parlar per boca d'ell perquè, ho repeteixo, la guia es refereix a quin ús ètic o professional es fa des dels perfils més d'organització, i no tant dels personals.

Però, és clar, quan... Nosaltres, per exemple, per a la part d'organització, posem tres criteris molt bàsics que s'han de complir per poder participar en aquesta gran conversa que són les xarxes socials. El primer és, doncs, que la conversa sigui pertinent: si estem parlant de cebes, no em parlis d'alls. El segon és que no es blasfemi ni es falti al respecte ni es renegui; això és una cosa molt bàsica, per tant... En qualsevol, eh?, en qualsevol conversa. I el tercer és que no es donin dades personals; jo no hi puc posar: «El telèfon del senyor director» –el telèfon mòbil– «és tal», no? Si es compleixen aquests tres requisits... Entenc que també, des d'aquests perfils professionals, la gent deu estar disposada a dialogar. També em consta –és fàcil, que em consti a mi, perquè és una cosa bastant evident– que a les xarxes hi ha molta intoxicació, hi ha de vegades molt males maneres i hi ha molt bones maneres. Per tant, es tracta de trobar un punt d'equilibri en què sigui possible.

I després, per no deixar-me cap resposta, en el tema d'altres canals, la senyora diputada ha parlat de l'externalització dels serveis; en aquest cas, serien més els serveis d'atenció convencional telefònica. És clar, jo, quan vaig agafar això, va ser al febrer; ara dic: «Això ja hi era», però sí que... Devia ser un acord de govern en el qual devien calibrar, al seu moment, doncs, quines ràtios d'eficiència o de rendibilitat conforme a una sèrie d'objectius els aportava un servei prestat d'una manera o d'una altra. Entenc –això sí que ho comparteixo plenament– que, pel que fa a la formació i pel que fa a la dignitat en aquest tipus de relacions, encara que el servei l'estigui prestant un altre, nosaltres hauríem de tenir-ne la màxima preocupació. I, per tant, sempre que pugui us ajudaré, en aquest sentit.

I llavors, l'última qüestió, valorar la qualitat dels serveis. Si som capaços d'obrir totes les dades –en la comparativa que deia el senyor diputat, també–, ens serà molt fàcil, perquè la comparació ja ens la faran. De moment és bastant difícil trobar altres administracions del nostre entorn geopolític o del nostre àmbit o context més proper, diferents organitzacions, que tinguin el mateix capteniment, que hagin professionalitzat l'ús d'aquestes eines. Perquè jo he parlat de xarxes, però podríem haver parlat de webs, podríem haver parlat de serveis mòbils..., de tot això que m'estalviaré, professionalitzar-ho al màxim.

Per tant, si hi ha un canvi en l'executiu, si en el canvi de legislatura hi han unes altres persones, com ja s'ha esdevingut dues vegades, aquelles eines passen a ser gestionades per un grup de persones absolutament diferent, i això és el que és òptim d'aquesta proposta: qualsevol servei d'atenció ciutadana ha de ser altament professionalitzat, i sempre hi ha d'haver una capa intermèdia que garanteixi aquesta «transpareibilitat». Només així serem, doncs, una administració molt seriosa.

Disculpeu, eh?

El president

Bé, moltes gràcies. *(Veus de fons.)* Hem superat el temps. *(El president dona la paraula al secretari de Difusió i Atenció Ciutadana.)*

El secretari de Difusió i Atenció Ciutadana

Bé. Bàsicament, doncs, per acabar, en primer lloc, agrair molt el conjunt de comentaris que han fet. Sí que voldria aclarir-li algunes coses a vostè, coses que ha dit.

Per exemple, nosaltres no comprem exemplars de premsa. No en comprem ni un. Quan dic: «No en comprem ni un» vol dir els que podem tenir en el despatx, però no fem..., o sigui, entenem que la forma com nosaltres ens comuniquem amb els mitjans no és per la via de comprar exemplars, sinó senzillament de fer una comunicació en funció d'aquest criteri que li deia, que les agències de mitjans ens recomanen que el mitjà adequat per comunicar el que volem comunicar a la gent que ho volem comunicar és el que ens diuen. I aquest és el criteri bàsic que tenim en aquests moments, i per això ens permet ser absolutament transparents. Li garanteixo que la nostra vocació i la nostra voluntat són ser absolutament transparents en la nostra feina, perquè ens sembla que és l'única manera de treballar, i és la manera com estem tranquils, treballant en aquest tema. Aquesta seria una miqueta la primera cosa que li voldria dir.

I també per acabar, ja definitivament *(veus de fons)*... D'acord. Aquest seria un element per mi molt important. I, per altra banda, també dir-los que nosaltres el que volem fonamentalment és arribar al màxim de gent possible. Què vol dir, tot això? Gent que viuen a l'entorn urbà de Barcelona, però arribem al conjunt del país. I en això fem servir col·laboracions d'associacions de mitjans, com l'AMIC, l'APPEC –que és l'Associació de la Premsa Periòdica Editada en Català, de revistes– o l'ACPC –que és l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal. I, per tant, aquestes entitats són les que ens fan arribar aquesta comunicació al conjunt de ciutadans del país, globalment. Aquesta és una altra voluntat que..., o sigui, no estem treballant per als barcelonins, sinó que estem treballant per al conjunt de ciutadans del país. I, en aquest sentit, fem servir, per estar adequadament..., entitats i associacions que col·laboren amb nosaltres per fer aquesta feina. Això és una altra cosa que ens sembla determinant i que seguirem fent, i ho fem amb la màxima claredat i transparència.

Res més. Agrair-los molt les intervencions que han tingut. Vostè tornarà a repreguntar – encantat –, però sàpiguen que, bé, estic a la seva disposició, president i diputades i diputats. Vindrem aquí cada vegada que vostès ens ho demanin, i ho farem encantats.

El president

Moltes gràcies. Obrirem un torn de repregunta, amb un temps màxim de dos minuts, i serem estrictes, en el temps. Per començar, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyor president. Com no m'han contestat ni una sola de les preguntes, ho torno a preguntar, a veure si tinc més sort. *(Veus de fons.)* Primer: té o no carnet de partit? Això no és persecució política; d'això se'n diu «transparència».

El director general d'Atenció Ciutadana

Tinc carnet de partit. Sóc de Convergència. *(L'oradorriu.)*

Sonia Sierra Infante

Els publireportatges del senyor Comín: quant ens han costat, aquests publireportatges, que són d'aquesta legislatura, i quina finalitat tenen. La campanya de l'aeroport del Prat, quant ens ha costat i quina finalitat té.

Sobre els comptes de Twitter, és normal que des de perfils oficials de diferents departaments i fins i tot del Govern, es promocionin actes separatistes organitzats per organitzacions privades?

Després, el *community manager* del compte del senyor Puigdemont, es paga amb diners públics?

Per què s'han bloquejat de forma massiva persones que mai han interactuat amb el senyor Puigdemont ni amb el senyor Aleix Clarió? I per què aquestes persones, casualment, totes, són contràries a la secessió? Hi ha llistes ideològiques?

Després, com poden saber, d'aquestes persones que han estat blocades..., si absolutament mai han tingut cap mena d'interrelació amb aquestes persones –amb la qual cosa no es pot dir ni que li hagin faltat al respecte ni tot el llistat de coses que ha dit? Perquè, hi insisteixo, són persones que no hi havien interactuat, i que en molts casos ni tan sols n'eren seguidors.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Gràcies, senyor Vilajoana, i, evidentment, també gràcies al senyor Graells i al senyor Genovès. Simplement, en primer lloc, agrair les paraules del portaveu de Junts pel Sí, que certament són molt ben rebudes.

Respecte a l'altra qüestió que plantejava, però, el portaveu de Junts pel Sí –m'adreço en aquest cas als compareixents–, és cert que pot semblar estrany que preguntem per una campanya que no respon estrictament a aquesta legislatura; és cert també que es succeeixen a tal velocitat que a vegades es produeix la circumstància que no hi ha hagut ocasió de plantejar la qüestió en seu parlamentària. I, per tant, si volen, prenguin-s'ho senzillament com un suggeriment de no caure en aquest tipus de comunicació, que em sembla buida des del punt de vista dels objectius estrictament públics i que pot ser titulada de partidista, perquè certament sembla simplement martellejar en un determinat camp conceptual, però vaja...

Sí que m'havia quedat una pregunta al tinter, que els vull fer, tot i que vostès n'han donat alguns indicadors, diguem-ne, quantitatius: és a dir, quins són els indicadors quantitatius i qualitatius de què disposen per mesurar l'eficàcia d'una determinada campanya? Ja sé que, depenent de la naturalesa de la campanya, seran diferents. Però si estan vostès, per exemple, difonent un determinat servei públic, de quina manera mesuren si hi ha més accés a aquest servei públic, si això és produït pel coneixement que s'ha produït d'aquest servei públic a través de la seva campanya de comunicació, etcètera; és a dir, com ho fan per mesurar els impactes, més enllà, diguem-ne, de les reproduccions que els diguin, respecte a la difusió d'un determinat mitjà, etcètera. Si és que en disparen, eh?, perquè suposo que alguna cosa sí que deuen tenir.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Gràcies per les respostes. Ja li filo més prim, senyor Vilajoana. M'alegro que, si de cas, les dades del tema de les subscripcions o compra d'exemplars..., si no les tenim és perquè no n'hi ha, de subscripcions així, en global, des del seu departament; la qüestió és des d'on estan..., què passa amb els altres departaments, que són les preguntes que jo faig cada any. No només, no?, des de les seves responsabilitats, sinó des de tots els departaments del Govern i les empreses públiques.

Li reitero la meua reflexió quan li feia aquesta pregunta en la intervenció anterior: la sensació és que cada vegada anem canviant la boleta de lloc. Abans es donaven més diners des de la part de subvencions o ajudes estructurals amb uns criteris transparents; s'ha retallat per aquí. S'han incrementat els diners que es donen via publicitat institucional; m'agraden els criteris, però, curiosament, no?, en continuen sent els mateixos mitjans, els beneficiats. I els nous beneficiats –sobredimensionadament beneficiats, eh?– especialment són d'una línia ideològica determinada.

I continuem tenint una boleta opaca, ara, que és la de les subscripcions, potser no tant per la via del Govern directament, però sí per la via de les empreses públiques. I això, vaja, ja no és una qüestió de cap secretisme. Crec que la ciutadania sap perfectament, perquè s'ho ha trobat en diverses ocasions, que, per via empreses públiques, doncs, fins i tot arriben a regalar a vegades diaris d'un cert grup comunicatiu determinat. En certes èpoques s'ha estat fent, i s'ha anat reiterant en moments diferents.

I, per tant, tot això afecta no només els diners que s'estan donant –públics– per subvencionar empreses privades, sinó fins i tot l'OJD i el nombre de lectors (*l'oradora riu*) que acaba tenint un diari o un grup determinat, cosa que també afecta després la part de criteris objectius que apliqui l'Administració a l'hora de repartir la resta dels diners. Per tant, és important, saber quantes subscripcions hi ha...

El president

Ha exhaurit el temps, diputada.

Marta Ribas Frías

...no només des del seu departament, sinó des de tot el Govern i empreses públiques.

El president

Moltes gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Moltes gràcies. Bé, jo, per raó, com he dit abans, de la meva absoluta accidentalitat de la meva presència avui aquí –i per prudència política, per tant–, renuncio a aprofundir en aquest tema, que és tan interessant i tan nuclear.

I, miri, senyor Vilajoana, jo em donaré per molt satisfet si vostè respon a alguna de les preguntes, perquè abans ha respost com un *spin doctor*, és a dir, no contestant a cap de les preguntes que se li han fet. I, per tant, doncs, em donaré per molt satisfet si contesta a alguna de les preguntes que li han fet els companys.

El president

Moltes gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula la senyora Anna Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Sí, senzillament per concretar algunes qüestions. Respecte a la campanya «No és no», que nosaltres seguim pensant que seria idoni de fer-la, si us sembla, us farem arribar una proposta concreta.

Amb relació a la conveniència de la reiteració de determinades persones a l'hora d'emetre determinats missatges en clau institucional, podríem discutir-ho a bastament; no és, segurament, l'únic criteri a tenir en compte. En tot cas, entenc el que vol dir, però vostè també ha entès perfectament el que jo li deia, i també podem fer alguns suggeriments de perfils en aquest sentit.

I amb relació a l'externalització de determinats serveis d'atenció ciutadana, i que potser pel temps que fa que vostè ocupa el càrrec no ha tingut potser possibilitat de conèixer quina és la situació de cadascun d'ells, també ens podem comprometre a precisar-li'n la informació. Alguns els coneixem en primera persona, perquè hi hem treballat directament, i sabem què és el que passa quan es treballa per a determinades empreses en determinades condicions, amb determinades limitacions en clau de llibertat sindical, i com pot afectar finalment això no tant la treballadora –que és important–, sinó, sobretot, l'atenció ciutadana.

I, per tant, sobre les tres qüestions, si a vostès els sembla, hi aprofundim en un altre moment.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cuminal.

Jordi Cuminal i Roquet

Gràcies, president. Per eficiència del conjunt de la comissió, he estat a punt de prescindir del torn, però després de diverses intervencions seguides que ens tornen a portar al lloc d'inici –també forma part del joc de l'oposició i el Govern– crec que és bo subratllar, doncs, dues coses que deia al principi.

Després que el director, a més a més de la secretaria, ens en donés explicacions, ressaltar el lideratge, la qualitat i la professionalització del servei d'atenció ciutadana del Govern de Catalunya cap a la gent que viu a Catalunya –crec que això és un element

important que ha de quedar subratllat en aquesta compareixença–, i, per altra banda, la transparència a l'hora d'aplicar la publicitat institucional des del Govern.

I, en aquest sentit, i arran també del que comentava el diputat Pedret, que en part..., és a dir, sí que és veritat que no és que sigui una tendència a fer campanyes molt seguides, o que les legislatures s'acabin molt aviat, però sí que podria ser un tema de poques compareixences a l'hora de poder valorar. No els demano a vostès una compareixença, però sí que ha quedat pendent una cita amb la que anomenem normalment com la CAPI, la Comissió Assessora sobre la Publicitat Institucional, que té el Govern, simplement per també destacar un element més de transparència, de pluralitat, format per representants de les associacions municipalistes, de col·legis de professionals. Que no sé si és mensualment o bimensualment, però, en tot cas, es reuneix amb els responsables de publicitat del Govern per valorar les campanyes i intentar que alguns dels criteris que s'han posat aquí, damunt la taula, es compleixin, no? Potser quedava pendent, doncs, anomenar aquest element de control i de participació.

I res més. Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per contestar, té la paraula l'illustre senyor Jordi Vilajoana.

El secretari de Difusió i Atenció Ciutadana

Bé, jo crec que he intentat contestar tots els planteigs que m'han fet. Jo voldria, primer de tot, agrair el to d'aquesta compareixença.

La pregunta que em feies, jo entenc que, d'alguna manera, allò que tu preguntaves ho he anat contestant amb les diferents respostes que he donat –ho crec sincerament–, però si tens alguna informació més que vulguis que et doni, estic a la teva disposició. Vinc sovint aquí, en aquest Parlament.

I, ho repeteixo, estem treballant fonamentalment perquè Catalunya sigui un país ben informat. La publicitat, la comunicació publicitària, és un altre element d'informació, i l'hem de veure així. Aquesta informació s'ha de fer –i estem treballant-hi tots, en aquesta línia– amb la màxima transparència. No tenim res a amagar, fem les coses que s'han de fer. Estem fent servir els professionals millors que té el país, que en té molts i en té de molt bons, tant en el nivell creatiu com en el nivell de planificació de mitjans, etcètera. I aquests són els vehicles que utilitzem i volem seguir utilitzant, amb la mateixa actitud i de les mateixes maneres.

Jo agraeixo molt, president, aquesta compareixença, agraeixo molt l'actitud de les diputades i diputats que avui heu estat aquí. I, ho repeteixo, estem oberts tots a venir cada vegada que vulgueu a explicar què estem fent en tots els terrenys en què estem treballant, que poden ser tant la comunicació com l'atenció ciutadana, que em sembla un element determinant i decisiu que en aquests moments té la Secretaria de Difusió.

Res més. I moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. En nom de la Mesa i en nom de la mateixa comissió, agrair la compareixença de l'honorable senyor Jordi Vilajoana, d'Ignasi Genovès i de Jordi Graells.

Si els sembla, suspendrem dos minuts per acomiadar els compareixents.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i dos minuts i es reprèn un quart de dues i vuit minuts.

El president

Si els sembla, reprenem...

Proposta de resolució sobre l'ús de les xarxes socials pels comptes oficials del Govern

250-00561/11

I passàriem, doncs, al tercer punt de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució de l'ús de les xarxes socials pels comptes oficials del Govern, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per defensar-la, té la paraula, per un temps màxim de cinc minuts, la il·lustre diputada Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyor president. Bé, ja ho hem dit abans, pensem que no s'està fent un ús correcte dels perfils oficials dels diferents departaments de la Generalitat, que, a més, tenen el logotip oficial del Govern. Hem vist publicitat de consellers en actes d'entitats privades o d'actes particulars del seu partit. I cal recordar, un cop més, que el Govern és el Govern de tots, de les persones que els han votat i de les persones que no els hem votat – ha de ser el Govern de tots els catalans i les catalanes –, i que, de la mateixa manera, els consellers i les conselleres ens han de representar a tots.

N'he portat només quatre exemples, perquè la veritat és que en teníem moltíssims, però no em podia passar aquí tot el matí ensenyant coses. Hem triat els que portaven el *hashtag* #conseller o #consellera. (*L'oradora mostra unes imatges.*) Aquí tenim la consellera Meritxell Serret participant en un acte separatista per partida doble: la hi tenim des del perfil d'Agricultura i des del perfil del Govern de la Generalitat. També tenim el senyor Mundó i el senyor Josep Rull des del perfil oficial de Justícia. I, clar, no hi podia faltar –és una mica *el perejil de todas las salsas*– la Bassa promocionant un acte d'Esquerra Republicana de Catalunya, que, perdonin-me els senyors i les senyores de Convergència, jo crec que els seus socis de govern els aixequen una mica la camisa, eh?, perquè fan servir els perfils oficials per promocionar el seu partit, i després es presentaran per separat a les eleccions. Jo li dono com a consell que controli una mica més què fan, eh? (*Remor de veus.*) Clar, nosaltres...

El president

Silenci, si us plau.

Sonia Sierra Infante

...considerem... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Deixin intervenir.

Sonia Sierra Infante

Nosaltres considerem –senyora Rigau, ja sé que m'estima molt, però deixi'm parlar, que volem marxar tots– que des dels perfils oficials només es poden publicitar actes institucionals o relacionats amb la seva agenda oficial.

No entraré a valorar les imatges dels tuits, tot i que jo crec –és una opinió personal– que sense estètica no hi ha ètica. Però sí que els diré que, en la meua opinió, des dels perfils institucionals no s'hauria de mostrar res que no fos escaient amb el títol d'honorable conseller que tenen i que posa aquí, al *hashtag*.

Ara, després que la representant de Junts pel Sí parli de l'esmena, explicaré a quin acord hem arribat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Continuem amb el Grup Parlamentari Junts pel Sí, que ha presentat esmena. Té, per defensar-la, un temps de cinc minuts, la il·lustre senyora Adriana Delgado.

Adriana Delgado i Herreros

Gràcies, president. Bé, jo crec que, si d'entrada demanem que els consellers o volem que els consellers siguin de tots els catalans, també crec que el que primer hem de fer és tractar-los amb el respecte que es mereix el seu càrrec.

Després d'això, sí, hem arribat a un acord, tot i les diferències de base, per tirar endavant aquesta proposta de resolució. I, de fet, la nostra esmena ha demostrat la voluntat de transparència en l'ús dels perfils oficials, que és el que més tractem en aquesta comissió. De fet, era una esmena mínima i molt evident, perquè parlava que no es pogués reflectir, en els missatges, l'activitat privada o política dels consellers, i «política» és tot el que fem: el que fem nosaltres com a diputats, el que fan els consellers com a consellers, el que fa el Govern, i és per una qüestió de definició, vull dir, d'«activitat política».

I, evidentment, a les xarxes socials de les diferents conselleries i del Govern, doncs, el que es difon, el que s'explica, és l'activitat política dels consellers, dels càrrecs de les conselleries, del president, etcètera. I es fa difusió tant de les notes de premsa –per fer

arribar la informació a la ciutadania—, les activitats, informació i consells que puguin ser útils als ciutadans, com també, evidentment, l'activitat pública dels nostres representants, és a dir, la participació sigui en actes propis o en els que hagin estat convidats: jornades, rodes de premsa, visites, manifestacions i qualsevol activitat pública a què el conseller assisteix.

Dit això, hem arribat a un acord: fem aquesta esmena *in voce*, i en comptes d'«activitat privada o política»..., eliminariem «política» i hi afegiríem «partidista».

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn dels diferents grups parlamentaris, i començaríem pel Grup Parlamentari Socialista. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'illustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. A nosaltres el contingut de la proposta de resolució que planteja Ciutadans ens sembla raonable —és veritat que hi ha hagut més d'un, diguem-ne, incident qüestionable des de la perspectiva que comentàvem—, i també ens sembla raonable l'acord a què han arribat Junts pel Sí i Ciutadans, perquè certament l'activitat institucional dels consellers és activitat política, i podia ser una contradicció, en la redacció literal de la proposta. I, per tant, ens sembla bé que el que limitem sigui la difusió d'activitats pròpies, diguem-ne, del partit a què pertanyi cadascun dels consellers o conselleres.

Ara, el que ens sembla és que aquesta voluntat d'acord —que aquí sembla que quedarà reflectida, en la votació— després es traslladi, efectivament..., perquè ja sabem com funciona, això de les xarxes socials. Sempre que un es queixa d'un determinat retuit inadequat, d'una determinada piulada que no correspondria, tot ha estat sempre un error, i qui dia passa, any empeny, no? I, bé, la successió d'errors es pot produir també després que aprovem aquesta proposta de resolució, però el que demanaria és que, efectivament, des dels àmbits del Govern que tenen responsabilitat en els perfils de les xarxes socials, doncs, es fes un especial esforç per complir amb el que aquí es demana, que, certament, és quelcom no només molt raonable, sinó molt de mínims.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Doncs, bé, com ja hi fèiem referència fa un moment en les compareixences, hi ha una guia d'usos de la xarxa. Per part dels perfils institucionals del departament s'ha explicat que això no s'està aplicant en el cas dels perfils dels consellers i conselleres —els personals—, però jo crec que seria recomanable que com a mínim es tinguin en compte, aquests criteris, que són criteris de referència i que han estat copiats, com el mateix Govern fa un moment en llua, per part d'altres administracions i fins i tot d'empreses.

I, per tant, trobem adequada aquesta resolució, evidentment, amb aquest canvi, amb aquesta transacció que s'ha fet, del terme «política» per «partidista», perquè, vaja, és totalment polític, fer una reforma fiscal redistributiva o no fer-la, per exemple. I evidentment el Govern, des dels seus perfils, ha d'estar explicant quina reforma fiscal fa o no fa en els pressupostos del 2017. Ara ens hi trobem, no?, i això és fer política. Una altra cosa és fer-ho de forma partidista o no fer-ho de forma partidista.

Ens sembla que amb aquesta transacció s'arregla, la resolució, i hi farem suport.

El president

Gràcies, diputada. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, president. Senyors i senyores diputats, veuen com l'acord és possible? És a dir, de vegades el que sembla insalvable es pot salvar, i que els grups de la senyora Sonia Sierra i la senyora Rigau, que sempre estan..., arribin a un acord després d'haver-se dit aquí el que..., doncs, demostra que les coses són possibles.

Jo penso que sí, que hem de... Es demanava aquí més respecte per als consellers; també respecte per als catalans. És a dir, els representants institucionals de la Generalitat han d'anar amb compte. Darrerament estem llegint missatges podríem dir una mica agosarats o fins i tot insultants, doncs, per al president de la Generalitat, el senyor Turull, als seus comptes de Twitter. I les coses canvien, el temps canvia, i el que s'ha escrit queda. I, per tant, jo crec que hem de ser prudents, i sobretot els perfils institucionals han de ser molt prudents.

Ara comentava també el diputat socialista, no?, això que està passant a TV3 amb el Twitter, que, escolta, redirigeix l'opinió de l'espectador directament a través del missatge en què es comenta el que està dient el tertulià que està parlant. Doncs, hem de fer un esforç i s'ha de fer un esforç per garantir aquesta neutralitat institucional.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula la senyora Anna Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Sí. Nosaltres, com estava formulada inicialment la proposta de resolució..., evidentment, teníem dificultats per votar a favor que els càrrecs públics no poguessin fer activitat política, perquè ens semblava una mica un contrasentit. Es canvia per la paraula «partidista», però, malgrat això, i a causa de la presentació o la defensa que s'ha fet de la proposta de resolució, no sé si votant potser favorablement aquesta proposta de resolució estarem volent dir el mateix.

I, per tant, en aquest sentit, vagi per endavant que la CUP - Crida Constituent pot votar favorablement els tres punts amb la transacció del punt 2 que s'ha comentat, però que nosaltres defensem que els càrrecs públics es manifestin. No només, eh? Nosaltres, de fet, defensem que facin allò que considerin oportú per defensar les seves idees, i no entenem que això vagi en detriment de representar, governar o exercir per al conjunt i per a les majories.

Per tant, si nosaltres donem el vot favorable a aquesta proposta de resolució i després se'ns retreu que entra en contradicció amb el fet que els càrrecs públics assisteixin a manifestacions, quedarà clar que nosaltres diem que sí que poden anar a manifestacions, que poden expressar el seu criteri lliurement. Perquè, posats a dir, nosaltres preferim que s'actui amb transparència, amb claredat, i que tothom conegui quina és la ideologia política d'un càrrec públic que no pas que fem veure que ens revestim d'imparcialitat, que ens revestim d'objectivitat i, després, igualment, doncs, contribuïm, evidentment, a generar tendència ideològica, perquè tothom la té. I, de fet, gairebé m'atreveria a dir que és *preferible*, que tothom tingui criteri i que tothom tingui ideologia política, perquè dir que no se'n té normalment el que vol dir és que es té la ideologia de la majoria.

El president

Gràcies, diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies. Abans de res, començo pel final, per les explicacions, perquè quedi clar el que s'està votant. Si aquest tuit, per exemple, fent promoció d'un acte d'Esquerra Republicana, l'hagués fet la senyora Bassa des del seu perfil personal, no hi tindríem res a dir. El que no ens sembla bé al nostre grup és que es faci amb un logo oficial, simplement és això. I, de fet, ja ho he dit, jo no tinc per què ficar-me amb altres grups parlamentaris, però és que em sembla una falta de lleialtat, fins i tot, al seu grup parlamentari. És una opinió personal.

Després, de veritat crec que no hi ha hagut res a les meves paraules que manifesti manca de respecte als consellers. Evidentment, si és així, demano disculpes, però jo el que recomanaria és que es miressin la fraseologia popular i que veiessin què signifiquen les frases populars que he dit, que potser és el que ha pogut molestar. Hi insisteixo, no tenia la intenció de faltar al respecte absolutament a ningú, i si algú s'ha sentit ofès, jo demano disculpes.

Continuant amb el que ha dit, també, el senyor Sánchez, nosaltres hem de llegir, per exemple, a Twitter, a perfils de Twitter de destacades persones d'altres partits, que els que no anem a segons quines manifestacions no som demòcrates. Això sí que em sembla a mi, personalment, una falta de respecte; però, bé, no era la idea d'aquesta proposta de resolució.

Simplement dir que hem acceptat l'esmena perquè, evidentment –i jo sóc filòloga i ho tinc molt clar–, era més adient dir «partidista» que no pas «política».

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada.

Passaríem, doncs, a la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

S'aprova per unanimitat.

Sol·licituds de compareixença del secretari de Telecomunicacions, Ciberseguretat i Societat Digital perquè informi sobre el Pacte nacional de les tecnologies de la informació i la comunicació, i de Josep Maria Reniu i Vilamala, director de l'Oficina per a la Millora de les Institucions d'Autogovern, perquè informi sobre l'activitat d'aquesta oficina

356-00304/11 i 356-00392/11

Passaríem, doncs, al següent punt de l'ordre del dia, que és la sol·licitud de compareixença del secretari de Telecomunicacions, Ciberseguretat i Societat Digital davant de la Comissió d'Afers Institucionals perquè informi sobre el Pacte nacional de les tecnologies de la informació i de la comunicació. Llegiria l'altre punt, que és una altra sol·licitud de compareixença, si els sembla bé, i podríem votar-les conjuntament, que és la sol·licitud de compareixença del senyor Josep Maria Reniu i Vilamala, director de l'Oficina per a la Millora de les Institucions d'Autogovern davant de la Comissió d'Afers Institucionals. Si els sembla, les podríem votar les dues en conjunt. *(Pausa.) Sí? (Pausa.)*

Vots a favor de les compareixences?

S'aprova per unanimitat.

Passaríem, doncs... Com veuen, tenim vint-i-dues compareixences sol·licitades per al debat i la votació de les propostes per a la Llei de la creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya. Els sembla que les podem votar en conjunt? *(Pausa.)* Algun grup vol demanar la paraula? *(Pausa.)*

Doncs, les podríem votar en conjunt.

Vots a favor?

Lluís Guinó i Subirós

No, no, en conjunt no. S'haurien de votar...

El president

Senyor Guinó?

Lluís Guinó i Subirós

No, que s'haurien de votar una per una.

El president

Demana votació separada, una per una?

Lluís Guinó i Subirós

No, votació separada de... A veure, va, concretem: la votació separada de la 6.2, 6.3, 6.5, 6.6, 6.7, 6.8, 6.9, 6.12, 6.13, 6.14, 6.15, 6.16, 6.17 i 6.18.

El president

Entenc que aquestes són les que demana com a votació separada. *(Veus de fons.)* Si els sembla, faríem les que ha demanat el senyor Guinó, si no és que un altre grup vulgui

demanar... Faríem les votacions separades d'aquests punts, i després la resta en conjunt, si els sembla bé. *(El president dóna la paraula a Fernando Sánchez Costa.)*

Fernando Sánchez Costa

No podem votar conjuntament aquestes que ell ha demanat?

El president

Sí; sí, sí. *(Veus de fons.)* En dos blocs, em diu? *(Pausa.)* Perfecte.

Doncs, passariem a la votació... *(Veus de fons.)* Perdó. Senyora Gabriel?

Anna Gabriel i Sabaté

Nosaltres preferiríem, aquest bloc, subdividir-lo; no sé si és possible. Podríem agrupar el 6.13, el 6.14, el 6.15, el 6.16, el 6.17... *(Veus de fons.)* No l'hem dit? A veure, tots els sindicats policials i comandaments policials poden anar en un bloc. Si me'n deixo alguna, que es doni per incorporada. *(Veus de fons.)*

El president

Doncs, faríem tres blocs.

Propostes d'audiència acumulades amb relació al Projecte de Llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya

352-00759/11, 352-00760/11, 352-00762/11, 352-00779/11, 352-00780/11 i 352-00783/11

Faríem un primer bloc, que és el que portarem ara a votació, que serien el 6.2, 6.3, 6.5, 6.6, 6.7, 6.8, 6.9 i 6.12... Seria correcte, senyor Guinó? *(Pausa.)*

Doncs, passariem a votar aquest primer bloc.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda rebutjat, amb 11 vots en contra i 10 a favor.

Propostes d'audiència acumulades amb relació al Projecte de Llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya

352-00763/11, 352-00764/11 i 352-00784/11 a 352-00789/11

Passariem, doncs, al segon bloc, que és des del 6.13 fins al 6.18.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda rebutjada, amb el mateix resultat que la primera, per 11 vots en contra i 10 a favor.

Propostes d'audiència acumulades amb relació al Projecte de Llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya

352-00758/11, 352-00761/11, 352-00781/11, 352-00782/11, 352-00809/11, 352-00810/11, 352-00811/11 i 352-00812/11

I passariem, doncs, al tercer bloc, a la resta de les propostes, si els sembla.

Vots a favor?

S'aprova per unanimitat.

Projecte de Llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (nomenament de la ponència)

200-00010/11

Passariem, doncs, al setè punt de l'ordre del dia, que és el nomenament de la ponència per elaborar l'informe sobre el Projecte de Llei de creació de l'Agència de Ciber-

seguretat de Catalunya. Demanaríem als diferents grups parlamentaris que ens fessin avinent el seu representant.

David Bonvehí i Torras

Sí, per part de Junts pel Sí, el diputat Lluís Guinó.

Ferran Pedret i Santos

Per part del Grup Parlamentari Socialista, el diputat Ferran Pedret.

Marta Ribas Frías

Per part de Catalunya Sí que es Pot, el diputat Joan Giner. *(Veus de fons.)* Joan Giner.

El president

Senyor Sánchez?

Fernando Sánchez Costa

No es pot canviar, després? *(Veus de fons.)* No, és que no sé qui és. *(Rialles.)* O sigui, és bo que en nomeni un provisionalment o...?

El president

Ens ho faran arribar..., faci'ns-ho arribar. *(Veus de fons.)* Senyora Sierra?

Sonia Sierra Infante

Sí, encara ho estem acabant de... *(Remor de veus.)*

El president

Un moment, si us plau.

Sonia Sierra Infante

Ho estem acabant de...

El president

Ens ho faran arribar, igual que el Grup del Partit Popular? *(Veus de fons.)* Senyora Gabriel?

Anna Gabriel i Sabaté

Sí, jo mateixa.

El president

Bé, sense cap més punt de l'ordre del dia... Sí que vull, en nom de la Mesa i en nom d'aquesta comissió, per la pèrdua del senyor Francesc Casares Potau, donar el condol no només a la família, sinó als companys que l'han tingut al cantó durant anys.

Vull fer-los avinent també, permetin-m'ho, que la propera reunió de la Comissió d'Afers Institucionals la tenim programada per al 23 de novembre. I també comentar-los que el director de l'Oficina Antifrau, que va demanar comparèixer per venir a explicar el camí de treball de la nova Oficina Antifrau..., en principi, si no varia, ho tindrem programat per al proper 14 de desembre.

Sense res més, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia.